

ນທที่ 8 ເງິນອຸດທະນຸນ

ໃນບົນທຶນີ່ຈະກ່າວສຶ່ງຮາຍໄດ້ຂອງຮັບປາລທ້ອງຄືນທີ່ເປັນເງິນອຸດທະນຸນເທົ່ານີ້ ໂດຍຈະກ່າວສຶ່ງຮູບແບບ ວັດຖຸປະສົງຄໍຂອງການໃຫ້ເງິນອຸດທະນຸນແລະພລກຮະທບຂອງເງິນອຸດທະນຸນ

8.1. ຮູບແບບຂອງເງິນອຸດທະນຸນ (Type of Grant)

ຮູບແບບເງິນອຸດທະນຸນຕ່າງໆສາມາດແສດງໄດ້ໃນຮູບປາພ 8.1 ຈະເໜີວ່າຮູບແບບເງິນອຸດທະນຸນແນ່ງເປັນ 2 ຮູບແບບໃໝ່ໆ ຄື່ອເງິນອຸດທະນຸນເຄພາະ (Specific grant) ແລະເງິນອຸດທະນຸນທົ່ວໄປ (General grant) ຜົ່ງຈະກ່າວໂຄຍລະເອີຍດັ່ງນີ້ (King, 1984, pp. 86-88)

(1) ເງິນອຸດທະນຸນເຄພາະ (Specific grant) ເປັນເງິນອຸດທະນຸນທີ່ຜູ້ໃຫ້ເງິນອຸດທະນຸນຮະບຸເຄພາະເຈົ້າຈຳວ່າຈະໃຫ້ຜູ້ຮັບເງິນອຸດທະນຸນນຳໄປໃຊ້ຈ່າຍໃນກິຈกรรมໄດ້ຫຼືຕາມເຈື່ອນໄຂທີ່ກໍານັດໄວ້ ເງິນອຸດທະນຸນເຄພາະບັນແບ່ງອອກເປັນ 2 ປະເກດດ້ວຍກັນ ໄດ້ແກ່

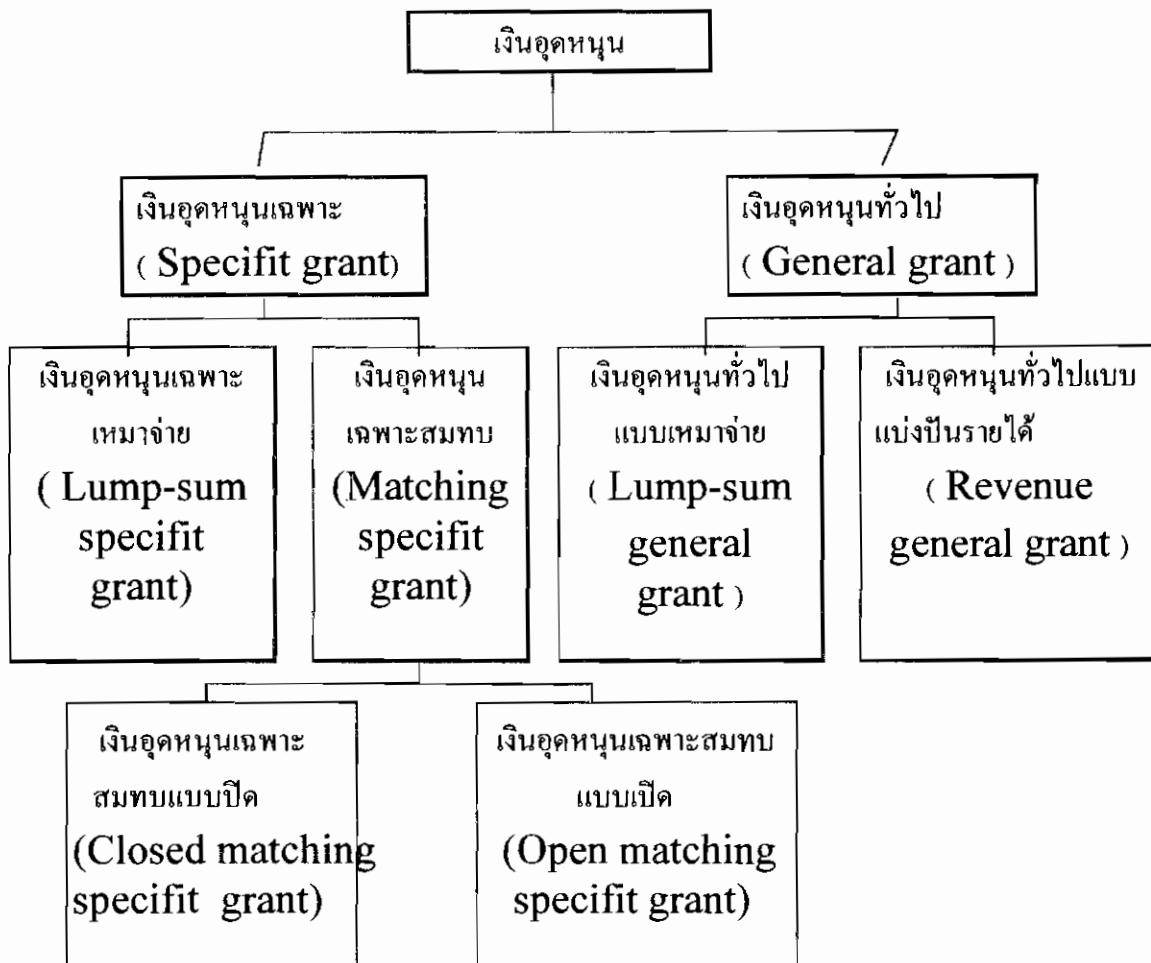
(1.1) ເງິນອຸດທະນຸນເຄພາະເໝາຈ່າຍ (Lump-sum specific grant) ເປັນເງິນອຸດທະນຸນເຄພາະທີ່ຜູ້ໃຫ້ເງິນອຸດທະນຸນຈະເໝາຈ່າຍເງິນອຸດທະນຸນຈຳນວນໜີ້ໃຫ້ແກ່ຜູ້ຮັບເງິນອຸດທະນຸນ

(1.2) ເງິນອຸດທະນຸນເຄພາະສນທບນ (Matching specific grant) ເປັນເງິນອຸດທະນຸນເຄພາະທີ່ຜູ້ໃຫ້ເງິນອຸດທະນຸນຈະຈ່າຍເງິນອຸດທະນຸນໃຫ້ຈຳນວນໜີ້ແລະຜູ້ຮັບເງິນອຸດທະນຸນຈະຈ່າຍເງິນສນທບນອີກຈຳນວນໜີ້ແລະເປັນສັດສ່ວນກັນ ນາງຄົ້ງເຮັດວຽກເງິນອຸດທະນຸນປະເກທນນີ້ວ່າເງິນອຸດທະນຸນແບບນີ້ວ່າເງິນອຸດທະນຸນແບບຮ້ອຍລະ (Percentage grants) ເງິນອຸດທະນຸນເຄພາະສນທບນຢັ້ງສາມາດແນ່ງອອກເປັນ 2 ປະເກດ ໄດ້ແກ່

(ກ) ເງິນອຸດທະນຸນເຄພາະສນທບນແບບປົດ (Close matching specific grant) ເປັນເງິນອຸດທະນຸນເຄພາະສນທບນທີ່ມີການຈຳກັດຈຳນວນເງິນອຸດທະນຸນສູງສຸດໄວ້ ເຊັ່ນ ຮັບປາລ ກລາງໃຫ້ເງິນອຸດທະນຸນເຄພາະສນທບນແກ່ຮັບປາລທ້ອງຄືນ ເພື່ອໃຊ້ໃນການສຶກຍາແກ່ປະຊາຊົນຂອງຮັບປາລທ້ອງຄືນແທ່ງໜີ້ ໃນອຕຣາຮ້ອຍລະ 60 ໃນວັງເງິນໄມ່ເກີນ 10 ລ້ານບາທ ມາຍຄວາມວ່າ ອ່ານວ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການສຶກຍາຂອງປະຊາຊົນໃນທ້ອງຄືນຮ້ອຍລະ 60 ຈະຄຸກອຸດທະນຸນໂຄຍຮັບປາລກລາງ

และอีกร้อยละ 40 รัฐบาลท้องถิ่นจะต้องจ่ายสมทบ แต่เงินอุดหนุนที่รัฐบาลกลางจ่ายต้องไม่เกิน 10 ล้าน(อาจจ่ายเงินน้อยกว่า 10 ล้านบาทก็ได้)

รูปภาพที่ 8.1 รูปแบบเงินอุดหนุน

(ก) เงินอุดหนุนเฉพาะสมทบแบบเปิด (Close matching specifit grant) เป็นเงินอุดหนุนเฉพาะสมทบที่ไม่มีการจำกัดจำนวนเงินอุดหนุนสูงสุดไว้ เช่น รัฐบาลกลางให้เงินอุดหนุนเฉพาะสมทบแก่รัฐบาลท้องถิ่น เพื่อใช้ในการศึกษาแก่ประชาชนของรัฐบาลท้องถิ่นแห่งหนึ่ง ในอัตราร้อยละ 60 หมายความว่า ค่าใช้จ่ายในการศึกษาของประชาชนใน

ท้องถิ่นร้อยละ 60 จะถูกอุดหนุนโดยรัฐบาลกลางและอีกร้อยละ 40 รัฐบาลท้องถิ่นจะต้องจ่ายสมทบ ทราบได้ที่รัฐบาลท้องถิ่นซึ่งสามารถจ่ายสมทบได้รัฐบาลกลางก็จะต้องจ่ายเงินอุดหนุนให้เป็นค่าใช้จ่ายในการศึกษาโดยไม่มีการจำกัดวงเงิน

(2) เงินอุดหนุนทั่วไป (General grant) เป็นเงินอุดหนุนที่ผู้ให้เงินอุดหนุนไม่ได้ระบุเฉพาะเจาะจงว่าจะให้ผู้รับเงินอุดหนุนนำไปใช้ในกิจกรรมใด ทั้งนี้ขึ้นกับความประสงค์ของผู้รับเงินว่าจะนำไปใช้จ่ายในกิจกรรมใด เงินอุดหนุนทั่วไปสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทได้แก่

(2.1) เงินอุดหนุนทั่วไปเหมาจ่าย (Lump-sum general grant) เป็นเงินอุดหนุนทั่วไปที่ผู้ให้เงินอุดหนุนจะเหมาจ่ายเงินอุดหนุนจำนวนหนึ่งให้แก่ผู้รับเงินอุดหนุน และไม่ได้ระบุว่าต้องนำไปใช้ในกิจกรรมใด

(2.2) เงินอุดหนุนทั่วไปแบบสัมพันธ์กับรายได้ (Revenue sharing general grant) เป็นเงินอุดหนุนทั่วไปที่ผู้ให้เงินอุดหนุนจะให้เงินอุดหนุนแก่ผู้รับเงินอุดหนุน โดยคำนวณเป็นสัดส่วนกับรายได้ที่รัฐบาลกลางจัดเก็บมาได้ เช่น เมื่อรัฐบาลกลางสามารถเก็บภาษีการค้าได้และได้แบ่งปันให้รัฐบาลท้องถิ่นร้อยละ 10 ของรายได้จากการเก็บภาษีการค้า และรัฐบาลท้องถิ่นจะนำไปใช้ในกิจกรรมใดก็ได้ตามแต่จะเห็นควร

8.2. วัตถุประสงค์ในการให้เงินอุดหนุน

การที่รัฐบาลกลางให้เงินอุดหนุนแก่รัฐบาลท้องถิ่นโดยมีวัตถุประสงค์ต่างๆ ดังนี้

(1) เพื่อแก้ไขปัญหา Spillover เช่น การที่ กทม. ได้วางแผนป้องกันน้ำท่วมชั้นในของกรุงเทพฯ โดยสร้างเขื่อน, ประตูปีคีปิดน้ำ, ติดตั้งเครื่องสูบน้ำและสูบน้ำออกจากเขตชั้นในและปล่อยทิ้งน้ำออกเขตชั้นใน ผลกระทบที่อยู่ในเขตชั้นในได้รับประโยชน์ ขณะเดียวกันประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตชั้นนอกของ กทม. ถูกน้ำท่วม แต่เสียงเรียกร้องจะได้รับการคุ้มครองอย่างเร่งด่วนในการป้องกันท้องถิ่นเดียวกันกับผู้ได้ประโยชน์ซึ่งมีจำนวน

มากกว่าและมีอิทธิพลมากทั้งทางการเมืองและเศรษฐกิจ ทำให้ผู้อุปถัมภ์เข้าสู่ในสภาวะจำยอมต้องกล่าวเป็นผู้เสียสละ

(2) เพื่อช่วยให้รัฐบาลท้องถิ่นสามารถผลิตสินค้าสาธารณะ (Public goods) ให้แก่ประชาชนในท้องถิ่นได้ เช่น ในกรณีที่รัฐบาลท้องถิ่นมีชนิดเด็กและมีรายได้น้อยไม่สามารถผลิตสินค้าและบริการที่เป็นสินค้าสาธารณะหรือสินค้าที่เป็นคุณให้มีประสิทธิภาพได้ และทำให้ต้นทุนทางสังคมสูง ดังนั้นรัฐบาลกลางต้องให้เงินอุดหนุนเพื่อสามารถผลิตสินค้าและบริการดังกล่าวอย่างมีประสิทธิภาพหรือ ณ จุดที่รัฐบาลหรือประชาชนต้องการ

(3) เพื่อความทัดเทียมกันในระดับท้องถิ่น เนื่องจากท้องถิ่นแต่ละแห่งมีทรัพยากรามากน้อยแตกต่างกันทำให้ฐานะการคลังของรัฐบาลท้องถิ่นแต่ละแห่งมีทรัพยากรามากน้อยแตกต่างกัน ผลคือความไม่เสมอภาคกันในแต่ละท้องถิ่น ก่อเกิดปัญหาต่างๆตามมา อาทิ เช่น การอพยพจากท้องถิ่นที่เจริญน้อยไปสู่ท้องถิ่นที่เจริญกว่าซึ่งมีการให้บริการดีกว่า ปัญหาเหล่านี้มีผลกระทบต่อสังคม ปัญหายาเสพติด คนว่างงาน คนจนจัด ปัญหาอาชญากรรมฯลฯ ดังนั้น เพื่อป้องกันปัญหาต่างๆดังกล่าวรัฐบาลกลางจะต้องพยายามให้รัฐบาลท้องถิ่นแต่ละแห่งมีความเจริญและให้บริการที่ทัดเทียมกันโดยการให้เงินอุดหนุน

(4) เพื่อผลทางการเมือง เช่น รัฐบาลกลางต้องการเสียงสนับสนุนจากประชาชนในท้องถิ่นให้ลงคะแนนให้แก่ผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของฝ่ายรัฐบาล จึงหาเสียงโดยการให้เงินอุดหนุนแก่รัฐบาลท้องถิ่นและมุ่งหวังจะใช้ฐานะเสียงจากรัฐบาลท้องถิ่น

8.3 การวิเคราะห์ผลกระบวนการเงินอุดหนุน

เพื่อกำหนดว่ารัฐบาลควรให้เงินอุดหนุนประเภทใดในแต่ละวัตถุประสงค์ดังนี้ จึงจำเป็นต้องทราบถึงผลกระบวนการเงินอุดหนุนแบบต่างๆ (King, 1984, pp. 88-102) โดยมีข้อสมมุติว่า

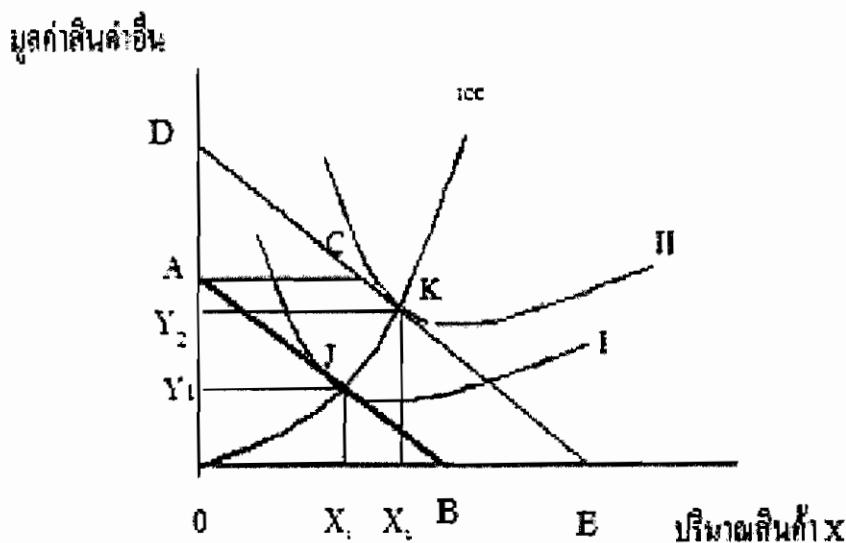
- 1) เส้นความพอใจเท่ากันของชุมชน (Indifference curve) โค้งเข้าหาจุดกำเนิด (Convex)
 - 2) สมมุติว่าไม่มีการเกิด Corner solution
 - 3) สมมุติว่าราคาของสินค้าต่างๆที่ได้รับการอุดหนุนจะไม่มีผลกระทบต่อจำนวนการซื้อขาย
 - 4) ผู้รับเงินอุดหนุนไม่สามารถส่งออกภายนอกประเทศที่เข้ารับการสนับสนุน
 - 5) ผู้รับเงินอุดหนุนจะผลิตสินค้าและบริการแต่เพียงอย่างเดียวและไม่มีการอุดหนุนจนกระทั่งรับบาลดกางต้องเก็บภาษีเพิ่มทำให้ประชาชนนิรรายได้หลังหักภาษีลดลงผลจะทำให้การบริโภคสินค้านอกชนิดลดลง
 - 6) ผลการเปลี่ยนแปลงการให้เงินอุดหนุนโดยผู้บริหารของรัฐบาลกางต้องรับผลกระทบจากการผลิตสินค้าหรือบริการชนิดใดชนิดหนึ่งสมมุติว่าไม่มีผลได้ (External effect) กับสินค้าชนิดอื่นๆ ดังนั้นจะไม่มีปัญหาผลที่สะท้อนกลับ
 - 7) สมมุติว่าทั้งเงินอุดหนุนเฉพาะและเงินอุดหนุนทั่วไปไม่มีผลกระทบต่อสถานะของผู้รับการอุดหนุน
 - 8) สมมุติว่ารัฐบาลต้องถือมั่นคงประมาณจำกัด

8.3.1. ผลของเงินอุดหนุนเฉพาะแบบเหมาจ่าย

จากรูปภาพ 8.2 เป็นกรณีของการให้เงินอุดหนุนเฉพาะแบบเหมาจ่าย (King, 1984, pp.90-91) สมมุติให้แคนนอน (X) เป็นปริมาณของสินค้าหรือบริการสาธารณะและแคนดัง (Y) จะเป็นมูลค่าของทรัพยากรที่มีอยู่ในรูปสินค้าที่มีอยู่ในชุมชนที่ได้รับเงินอุดหนุนในตอนเริ่มแรกไม่มีเงินอุดหนุนเส้นงบประมาณ (Budget Line) คือเส้น AB (Slope ถูกกำหนดจากภายนอกส่วนหนึ่งโดยราคา X) มีเส้นความพึงพอใจที่เท่ากันเริ่มแรกคือ I และมีจุดศูนย์กลางอยู่ที่ J ประชาชนในห้องถินจะบริโภคสินค้า X เท่ากับ OX, หน่วยและใช้จ่ายในสินค้าอื่นๆมีมูลค่าเท่ากับ OY, เมื่อรัฐบาลกางต้องให้เงินอุดหนุนเฉพาะแบบเหมาจ่ายมูลค่าเท่ากับ AB มาก ซึ่งเพียงพอที่จะซื้อ X ได้เท่ากับ BE หน่วย (หรือเท่ากับ AC หน่วย) ดังนั้นเส้นงบประมาณจะเปลี่ยนเป็นเส้น ACE ทำให้เส้นความพึงพอใจเปลี่ยนไปเป็นเส้น II คุณภาพ

จะอยู่ที่ K จะมีการซื้อสินค้า X เท่ากับ OX_1 , หน่วยและจะมีการบริโภคสินค้าอื่นๆเท่ากับ OY_2 , การให้เงินอุดหนุนจะกระตุ้นให้บริโภค X ตرانที่ X ยังเป็นสินค้าปกติ (Normal goods) หรือกล่าวได้ว่าผู้บริโภคจะบริโภค X เพิ่มเมื่อได้รับเงินอุดหนุนและเดือน

รูปภาพ 8.2 ผลกระทบของเงินอุดหนุนเฉพาะเจาะจงเหมาจ่าย

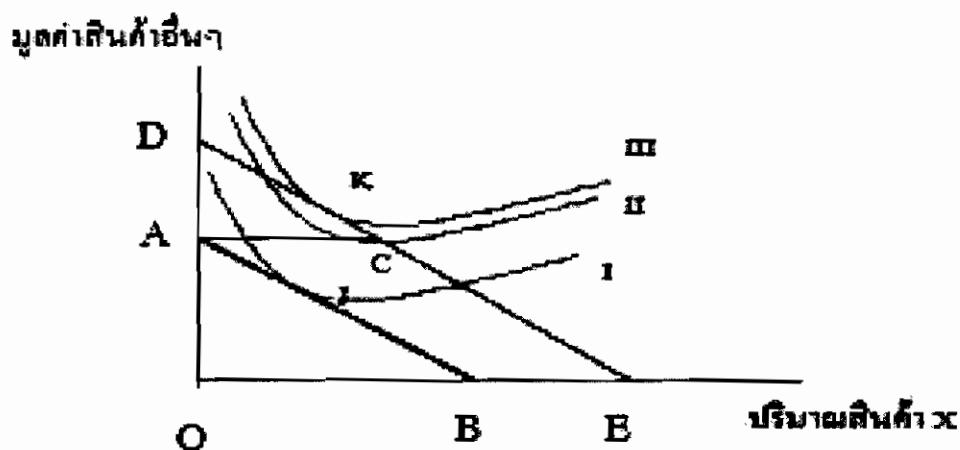
Income Consumption Curve (OICC) ของผู้รับการอุดหนุนมีความลาดชันเป็นบวก ถ้าผู้บริโภคสินค้า X น้อยกว่า AC หน่วยจะไม่ได้ดุลภาพในกรณีถ้าเป็นเงินอุดหนุนทั่วไปหมายความเด่นงบประมาณจะเป็น DCE คุลภาพจะอยู่ที่จุด K ผลของเงินอุดหนุนทั้ง 2 แบบจะแตกต่างกัน

8.3.2 ผลของเงินอุดหนุนทั่วไปเหมาจ่าย

จากรูปภาพ 8.3 เป็นกรณีของการให้เงินอุดหนุนทั่วไปเหมาจ่าย (King, 1984, pp.91-92) สมมุติให้แก่นอน (X) เป็นปริมาณของสินค้าสาธารณะหรือบริการสาธารณะและแก่นตั้ง (Y) เป็นมูลค่าของทรัพยากรที่อยู่ในรูปของสินค้าที่มีอยู่ในชุมชนที่ได้รับเงินอุดหนุน ใน

ตอนเริ่มแรกที่ไม่มีเงินอุดหนุนสัมบูรณ์ คือ เส้น AB (Slope ถูกกำหนดจากภายนอก ส่วนหนึ่งจากราคาของ X) มีเส้นความพึงพอใจที่เท่ากันเริ่มแรกคือ I และมีคุณภาพอยู่ที่ J เมื่อรัฐบาลให้เงินอุดหนุนทั่วไปมีมูลค่าเท่ากับ AC เส้นงบประมาณเปลี่ยนไปเป็น DCE ดูภาพใหม่สมมุตว่าเกิดที่ J จุด K และเส้นความพึงพอใจเท่ากันเปลี่ยน

รูปภาพ 8.3 ผลกระทบของเงินอุดหนุนทั่วไปแบบเน่าเสีย

ไปเป็นเส้น II ซึ่งหากเป็นเงินอุดหนุนเฉพาะเม่าจ่ายเส้นงบประมาณจะเป็นเส้น ACE และคุณภาพอยู่ที่ C และอยู่บนเส้นความพึงพอใจ II ซึ่งต่ำกว่าเส้น III)

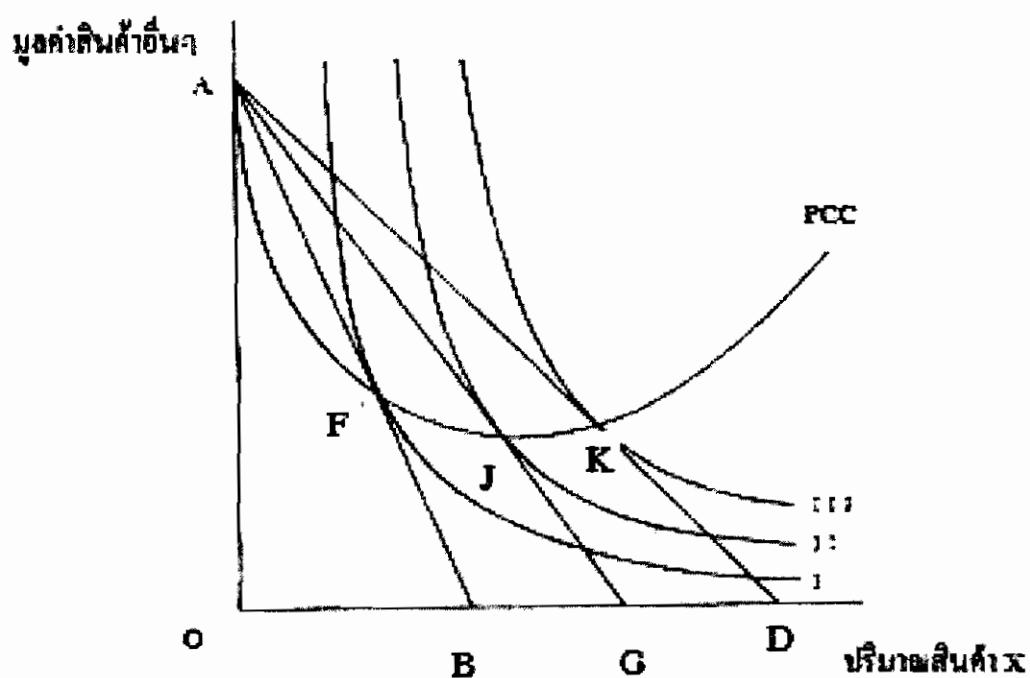
เราสามารถถกถ่วงได้ว่าการให้เงินอุดหนุนแบบเน่าเสียทั่วไปจะให้ความพึงพอใจแก่ผู้บริโภคสูงสุด คุณภาพจะอยู่ที่จุด K และผู้รับเงินอุดหนุนก็ชอบเงินอุดหนุนแบบนี้แต่ผู้ให้เงินอุดหนุนอย่างให้เงินอุดหนุนเฉพาะเม่าจ่ายมากกว่าพระราษฎร์จะก่อให้เกิดการบริโภคจะก่อเกิดการบริโภค X เพิ่มขึ้นตามความต้องการของผู้ให้มากกว่า

8.3.3 ผลของเงินอุดหนุนเฉพาะสมบทแบบเบ็ด

จากรูปภาพ 8.4 (King, 1984, pp.92-93) เดิมคุณภาพอยู่ที่จุด F เส้นงบประมาณAB และเส้นความพึงพอใจเป็น I₁ ถ้ารัฐบาลคลังให้เงินอุดหนุนสมบทแบบเบ็ดโดยมีสัดส่วน

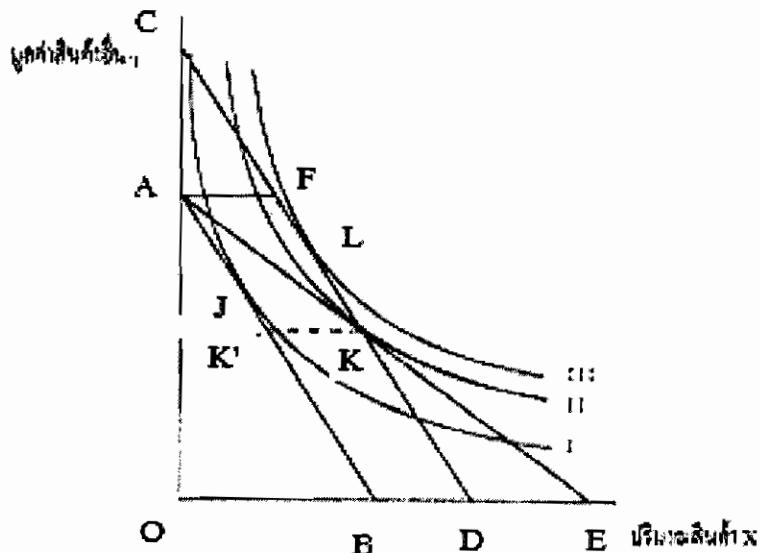
เท่ากับ BC/OC – ของด้านทุนในการผลิต X ดังนั้นเส้นงบประมาณเปลี่ยนเป็น AC และคุลภาพคือ J และถ้ารัฐบาลลดลงเพิ่มเงินอุดหนุนอีกในสัดส่วน BD/OD เส้นงบประมาณจะเปลี่ยนไปเป็น AD และคุลภาพจะอยู่ที่ K เมื่อถูกตัดส่วนจาก A, F, J, K จะเป็นเส้น Price Consumption Curve (APCC) ถ้า X ไม่ใช่สินค้าชนิดเดียว (Giffen Goods) ในสายตาผู้บริโภคการเพิ่มขึ้นของเงินอุดหนุนจะทำให้มีการบริโภค X มากขึ้นและจะลดค่าใช้จ่ายในการบริโภคสินค้าอื่นๆ ลง ดังนั้นการเพิ่มการบริโภค X มากขึ้นจะกระตุ้น APCC ต่อสุดที่จุด J เส้นอุปสงค์ของ X มีความยืดหยุ่นของราคานั้น AFJK หลังจากนั้นการเพิ่มขึ้นของเงินอุดหนุนจะเพิ่มการบริโภคในสินค้าอื่นๆ ด้วย

รูปภาพ 8.4 เส้นอุดหนุนและแนวโน้มงบประมาณ

เปรียบเทียบผลกระทบของเงินอุดหนุนสมทบเฉพาะแบบเบ็ดเตล็ดกับเงินอุดหนุนเหมาจ่ายที่มีมูลค่าเท่ากันในรูปภาพ 8.5 (King, 1984, pp.94) จะเห็นว่าเงินอุดหนุนสมทบเฉพาะแบบเบ็ดเตล็ดที่มีสัดส่วนเท่ากับ BE/OE ของด้านทุนในการผลิตสินค้า X ทำให้ผู้รับเงินอุดหนุนมีความพึงพอใจเพิ่มขึ้นจากเดิม 1 เป็น II จากจุดคุลภาพ J เป็นจุดคุลภาพ K ซึ่งจะ

ให้ผลเหมือนกับการให้เงินอุดหนุนเฉพาะหมายที่มีเส้นงบประมาณเท่ากับ AFD สำหรับเงินอุดหนุนหมายจ่ายที่ให้จำนวนที่เท่ากันนั้นทำให้เส้นงบประมาณของผู้รับเงินอุดหนุนเป็นเส้นเป็น CD และมีคุณภาพอยู่ที่จุด L ณ ที่เส้นความพอใจที่สูงกว่า คือ III ซึ่งผู้รับเงินอุดหนุนจะชอบรับเงินอุดหนุนหมายจ่ายทั่วไปมากกว่า ในขณะที่ผู้ให้เงินอุดหนุนชอบที่จะให้เงินอุดหนุนสมบทเฉพาะหรือเงินอุดหนุนเฉพาะแบบหมายมากกว่า

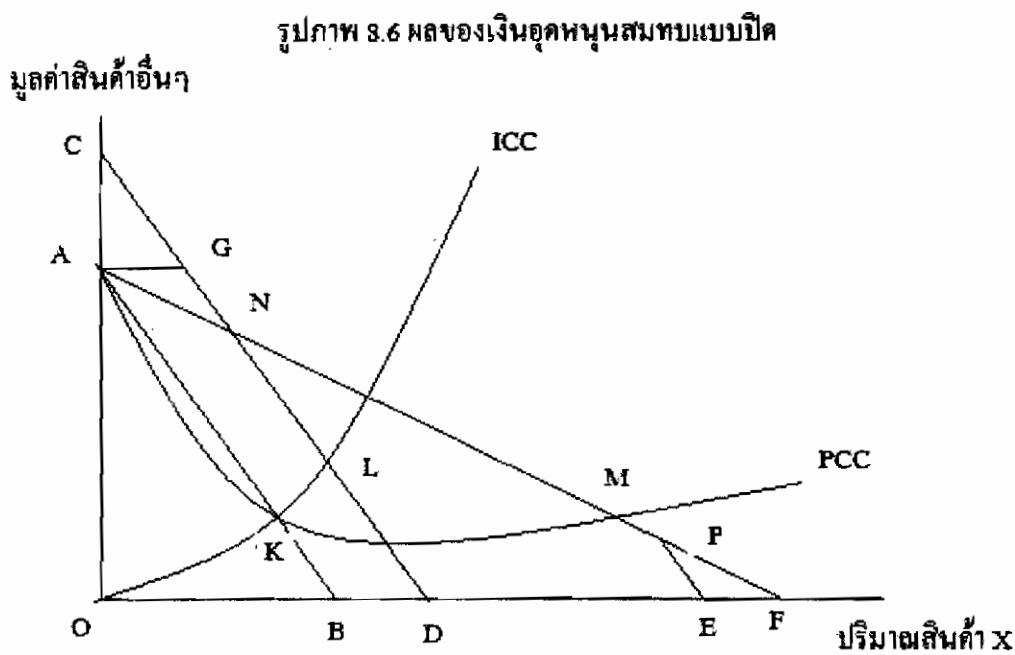
รูปภาพที่ 8.5 เมื่อยิบเบี้ยนลดของเงินอุดหนุนสมบทเฉพาะแบบเปิดกับเงินอุดหนุนแบบหมายจ่าย

8.3.4 ผลของเงินอุดหนุนสมบทแบบเปิด

ผลของเงินอุดหนุนประเภทนี้อาจพิจารณาผลลัพธ์ได้ 3 แบบด้วยกัน ดังนี้ (King, 1984, pp.94-98)

(1) กรณีที่เงินอุดหนุนที่ได้รับสูงสุดแต่ยังไม่จำกัดในการผลิต X ที่เพิ่มขึ้นกรณีนี้แสดงในรูปภาพ 8.6 ซึ่งมีจุดคุณภาพเริ่มแรกที่จุด K บนเส้นงบประมาณ AB (สำหรับเส้นความพึงพอใจเท่ากัน ซึ่งไม่ได้แสดงในรูปนี้เพื่อให้ง่ายในการพิจารณา) สมมุติว่ามีการให้เงินอุดหนุนในสัดส่วนเท่ากับ AF/OF ของต้นทุนสินค้า X และเป็นข้อจำกัดในการให้เงิน

อุดหนุนໄค์สูงสุด เส้นงบประมาณจะเป็น AF ถ้าผู้รับเงินอุดหนุนจะใช้จ่ายเงินอุดหนุนที่ได้รับไปในการบริโภค X เท่า BF หน่วยของสินค้า X

(2) กรณีที่เงินอุดหนุนที่ได้รับสูงสุดเท่ากับต้นทุนในการผลิต X (รูปภาพ 8.6)
สมมุติเท่ากับ BD สมมุติว่าจุดสูงสุดที่จะให้เงินอุดหนุนอยู่ในสัดส่วน = BD/OD ผู้รับเงินอุดหนุนมีงบประมาณเป็นเส้นหัก AND และจะบริโภคด้วยเงินของตนเองเท่ากับ OB หน่วยของสินค้า X และบริโภคเพิ่มเมื่อได้รับเงินอุดหนุนเท่ากับ BD หน่วยของสินค้า X (หรือ มูลค่าเท่ากับ AC นาทีในการบริโภคสินค้าอื่นๆ)

แต่ถ้าเงินอุดหนุนที่ได้รับเท่าสูงสุดกับต้นทุนในการผลิต X = BE เส้นงบประมาณจะเป็นเส้น APE จะเห็นว่าผลของกรณีนี้ขึ้นกับว่าจุดหักของเส้นงบประมาณ สมมุติถ้าอยู่ที่จุด N และอยู่เหนือเส้น OICC (Income Consumption Curve) และเส้น APCC (Price Consumption Curve) คุณภาพจะอยู่ที่จุดตัดระหว่างเส้นงบประมาณ AND กับเส้น OICC ที่จุด L เพราะว่า CN เป็นเส้นงบประมาณและขนานกับ AB และสัมผัสกับเส้นความพึงพอใจที่จุด L จะเห็นว่าผลของกรณีนี้จะให้ผลเหมือนกับเงินอุดหนุนทั่วไปเหมาจ่าย(ที่มีเส้นงบประมาณ

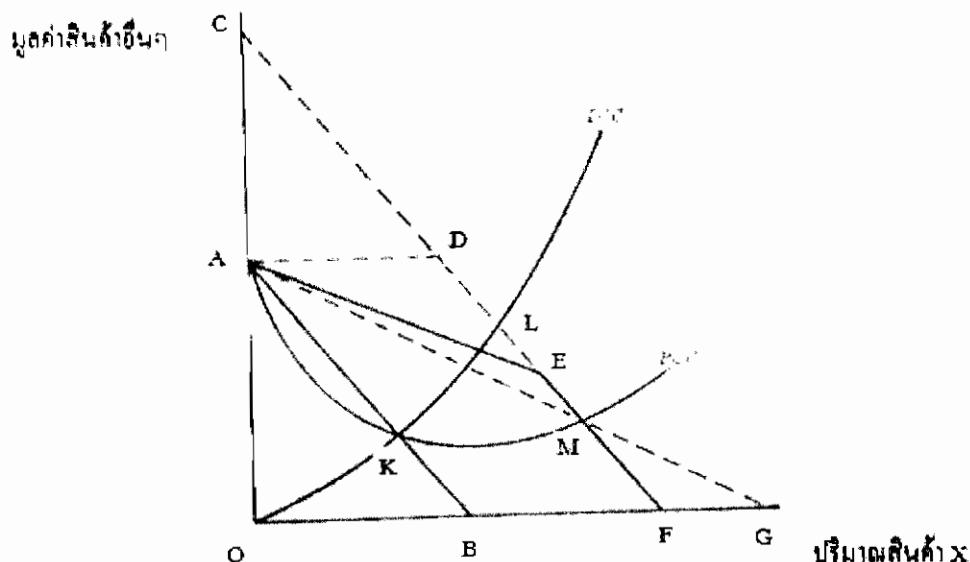
เท่ากับเส้น CGND) และเงินอุดหนุนเฉพาะHEMAจ่าย (ที่มีเส้นงบประมาณเท่ากับเส้น AGND) ที่มีจุดคุลภาพที่จุด L เมื่ອอนกัน ถ้ามีจุดหักของเส้นงบประมาณอยู่ที่จุด P ซึ่งอยู่ต่อไปกว่าเส้น OICC และเส้น APCC คุลภาพจะอยู่ที่จุด M เพราะช่วงนี้เส้นงบประมาณจะเป็น AP สัมผัสถูกเส้นความพึงพอใจ (กรณีนี้สมมุติว่ามีการให้เงินอุดหนุนเฉพาะสมบทแบบปิด · ในสัดส่วน BF/OF ของด้านทุนของสินค้า) ดังนั้นเส้นงบประมาณใหม่ (สมมุติว่าจะจ่ายสมบทร้อยละ 60 ของค่าใช้จ่ายในการศึกษาและรัฐบาลห้องถูมจะจ่ายสมบทร้อยละ 40 ทั้งนี้ค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่รัฐบาลคงจะจ่ายต้องไม่เกิน 10 ล้านบาท(อาจจะจ่ายไม่หมดก็ได้) จุดคุลภาพเพราะคุลภาพอยู่เหนือจุดหักบนเส้นงบประมาณในกรณีนี้ผลจะเหมือนกับเงินอุดหนุนเฉพาะสมบทแบบปิด(ที่มีเส้นงบประมาณเท่ากับ AF)

(3) ในกรณีที่เงินอุดหนุนที่ได้รับสูงสุดเท่ากับด้านทุนในการผลิต X (รูปภาพ 8.7) โดยมีเส้นงบประมาณหัก (AEF) ณ จุด E ที่อยู่ระหว่างเส้น OICC กับเส้น APCC ในกรณีนี้จะมีคุลภาพที่จุด E เพราะจะไม่มีเส้นความพึงพอใจใดที่สัมผัสถูกเส้นงบประมาณในช่วง AE และไม่มีเส้นความพึงพอใจใดที่สัมผัสถูกเส้นงบประมาณในช่วง EF (เพราะว่าเส้น APCC จะแสดงจุดที่เส้นความพึงพอใจใดที่สัมผัสถูกเส้นงบประมาณและจากรูปภาพ 8.7 เส้น APCC จะไม่ตัดกับเส้น AE และในทำนองเดียวกันเส้น OICC จะแสดงจุดที่เส้นความพึงพอใจสัมผัสถูกเส้นงบประมาณและจากรูปภาพ 8, 7 APCC จะไม่ตัดกับเส้น EF) . ในกรณีคุลภาพจะต้องอยู่ที่จุดมุม (Corner) แต่จะจากข้อสมมุติว่าไม่เกิดกรณี Corner solution คุลภาพจะเกิดที่จุด E ดังนั้นถ้ารับเงินอุดหนุนที่จ่ายเท่ากับ BF หน่วยของ X ผู้รับเงินอุดหนุนจะชอบเงินอุดหนุนแบบเหมาจ่ายทั่วไป(เส้นงบประมาณ CDF)หรือเงินอุดหนุนแบบเฉพาะHEMAจ่าย(เส้นงบประมาณ ADF) สำหรับผู้ให้เงินอุดหนุนจะชอบเงินอุดหนุนแบบเฉพาะสมบทแบบปิด(เส้นงบประมาณ AMF) หรือเงินอุดหนุนแบบเฉพาะแบบปิด(เส้นงบประมาณ AMG) ซึ่งทำให้เกิดการบริโภคสินค้า X มากกว่าเงินอุดหนุนแบบที่ผู้รับชอบ(คุลภาพอยู่ที่ M)

การวิเคราะห์ที่ได้ชี้ให้เห็นว่าผู้รับเงินอุดหนุนจะชอบเงินอุดหนุนเฉพาะHEMAจ่ายมากกว่าเงินอุดหนุนเฉพาะแบบอื่นๆ (ชอบเงินอุดหนุนทั่วไปเหมาจ่ายมากกว่าเงินอุดหนุนอื่นๆ) ขณะที่ผู้ให้เงินอุดหนุนจะชอบให้เงินอุดหนุนเฉพาะสมบทแบบปิดมากกว่าเพราะจะ

สามารถที่ทำให้ผู้รับเงินอุดหนุนดำเนินการตามความประสงค์ได้มากที่สุด(เงินอุดหนุนเฉพาะ
สมบทแบบเปิดจะมีผลอย่างมากถ้าเงื่อนไขขึ้นกับระดับค่าใช้จ่ายในการรายที่

รูปภาพ 8.7 ผลกระทบของเงินอุดหนุนและเงินอุดหนุนเฉพาะสมบทแบบเปิด กรณีรัฐต้องชำระเงิน ICC
กับเลี้ยง PCC

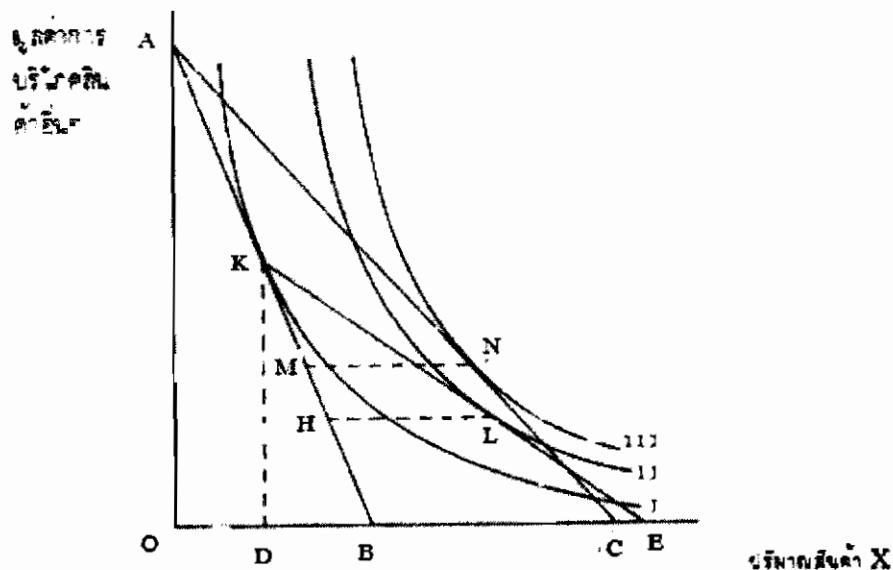

เกี่ยวข้องจากรูปภาพ 8.8 เป็นกรณีที่ผู้รับเงินอุดหนุนจะได้รับเงินอุดหนุนในสัดส่วนที่คงที่
เป็นกรณีที่ผู้รับเงินอุดหนุนจะได้รับในสัดส่วนคงที่ของจำนวนค่าใช้จ่ายในการบริโภค X
ก่อนมีการช่วยเหลือคุลภาอยู่ที่จุด K อยู่บนเส้น AB เมื่อได้เงินอุดหนุน เส้นงบประมาณจะ
เปลี่ยนเป็น AKE มีสัดส่วนของค่าใช้จ่ายเท่ากับ BE/DE คุลภาจะย้ายไปที่ L บนเส้นความ
พึงพอใจเท่ากับ(I) และเงินอุดหนุนที่ได้รับจะเท่ากับ HL ในกรณีเงินอุดหนุนเฉพาะสมบท
แบบเปิดเส้นงบประมาณจะเป็น AC ผู้รับเงินอุดหนุนจะชอบผลลัพธ์อยู่บนเส้นความพึง
พอใจสูงสุด(III)และผู้ให้เงินอุดหนุนก็ชอบ เพราะมีการบริโภคสินค้า X สูงสุดในกรณีที่ให้
เงินอุดหนุนที่มีมูลค่าเท่ากัน ($MN=HL$)

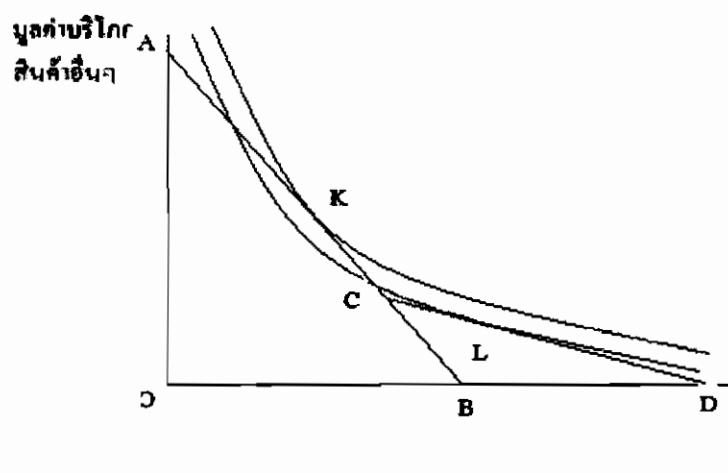
ปัญหานี้ของเงินอุดหนุนแบบต่างๆ ก็คือการกำหนดระดับรายจ่ายในการบริโภค¹
สินค้า X ที่ต้องการได้รับเงินอุดหนุน ในบางครั้งการบริโภคสินค้า X อาจอยู่ในระดับที่ไม่
จำเป็นต้องรับการอุดหนุน ซึ่งในความเป็นจริงอาจไม่ทราบถึงระดับการบริโภค X ระดับใดที่
ไม่ต้องการเงินอุดหนุน ถ้าระดับการบริโภค X อยู่ในระดับสูงอยู่แล้วการให้เงินอุดหนุนอาจ

ไม่มีผล รูปภาพ 8.9 เส้น AB เป็นเส้นงบประมาณก่อนรับเงินอุดหนุนสมมุติว่าคุลภาพเกิดที่จุด K บนเส้นความพึงพอใจ II ในกรณีนี้เงินอุดหนุนจะเปลี่ยนเส้น

รูปภาพ 8.8 กรณีเงินอุดหนุนได้รับในสัดส่วนคงที่ของจำนวนค่าใช้จ่ายในการบริโภคสินค้า

รูปภาพ 8.8 กรณีเงินอุดหนุนไม่มีผลต่อค่าใช้จ่ายในการบริโภค

งบประมาณจาก AB เป็น ACD แต่ผู้รับเงินอุดหนุนจะขอบคุลภาพที่ K บนเส้นความพึงพอใจ II ในกรณีนี้เงินอุดหนุนจะทำให้เส้นงบประมาณเปลี่ยนจาก AB เป็น ACD แต่ผู้รับเงิน

อุดหนุนจะขอบคุณภาพที่ K มากว่าจุด L (ซึ่งอยู่บนเส้นความพึงพอใจที่คั่งกว่า) และเมื่อได้รับเงินอุดหนุนผู้บุริโภคก็ยังคงบุริโภคสินค้า X ณ จุด K

8.4 ผลกระทบของภายในของรัฐบาลกลางต่อผู้รับเงินอุดหนุน

ผลกระทบที่ผู้รับเงินอุดหนุนจะต้องจ่ายให้กับรัฐบาลกลางในฐานะต้นทุนการผลิตของโครงการที่รับเงินอุดหนุนโดยมีเป้าหมายที่จะลดต้นการผลิต (King, 1984, pp.98-102) การเก็บภาษีจะทำให้เส้นงบประมาณเคลื่อนเข้าหาจุดกำนันด สมมุติว่าผู้ให้เงินอุดหนุน (รัฐบาลกลาง) ขึ้นภาษีเพื่อหารายได้มาจ่ายเงินอุดหนุนและไม่สามารถเก็บภาษีจากประชาชนในชุมชนอื่นได้ ดังนั้นประชาชนในห้องถังนั้นจะพบว่าเขาจ่ายภาษีให้ผู้ให้เงินอุดหนุนเท่ากับเงินอุดหนุนที่ได้รับ ตามข้อสมมุตินี้ภาษีที่จ่ายจะเท่ากับเงินอุดหนุนที่ได้รับแต่ละห้องถังพอดี

ในกรณีคุณภาพของเงินอุดหนุนทั่วไปเหมาจ่ายจะมีผลเช่นเดียวกัน ถ้าการให้เงินอุดหนุนไม่มีผลต่อการดำเนินการผลิต โดยผลของเงินอุดหนุนเป็นการข้ายากการผลิตสินค้า อื่นๆ ตามผลิตสินค้า X การ Shift กลับของเส้นงบประมาณเพราการจัดเก็บภาษีเงินอุดหนุนทำให้คุณเห็นว่ามีผลเป็นแบบต่อเนื่องและสนับสนุนการบริโภคสินค้า X สำหรับการบริโภค X จะสัมพันธ์กับราคาที่ต่างกว่าและจะเป็นผลการทดแทนอย่างแท้จริง (Pure substitution effect) เพราะว่ารายได้จะเท่ากันทั้งกรณีที่มีเงินอุดหนุนหรือไม่มีเงินอุดหนุน ในกรณีเงินอุดหนุนเฉพาะบทบาทแบบปิดอาจไม่มีผลต่อการบริโภคหรือผลการทดแทนที่แท้จริง หรือผลปานกลาง (Intermediate effect) ทั้งนี้ขึ้นกับสถานการณ์ที่ประยุกต์ใช้ ถ้าเงื่อนไขของเงินอุดหนุนเฉพาะบทบาทแบบปิด (จากรูปภาพ 8.8 และ 8.9) มีผลตอบแทนและต่อเนื่องในการบริโภค X

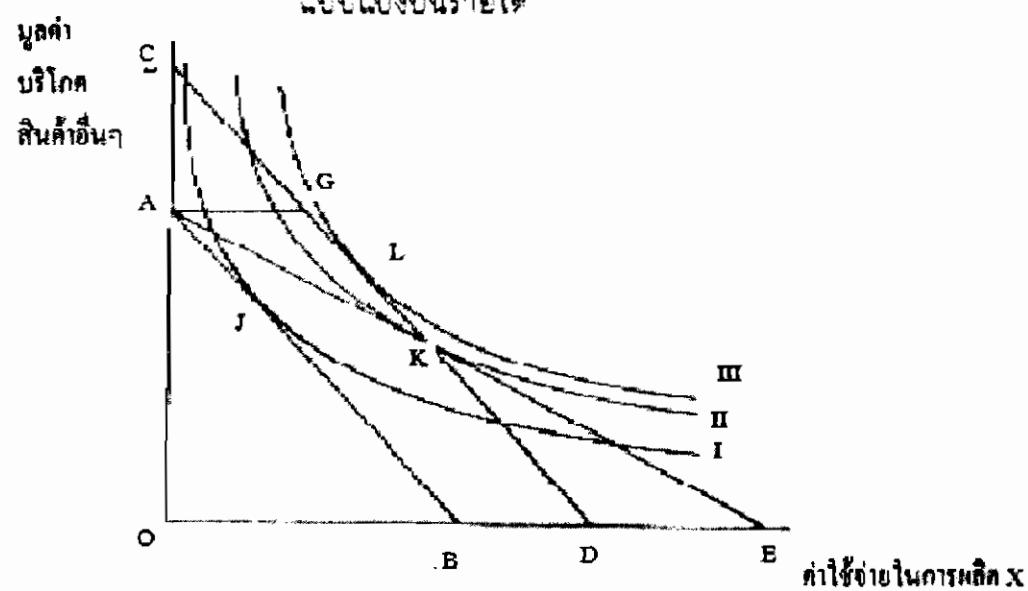
8.5 เงินอุดหนุนทั่วไป

King (1984, pp. 100-102) ได้กล่าวถึงเงินอุดหนุนทั่วไปสองประเภท กือ เงินอุดหนุนทั่วไปเหมาจ่ายและเงินอุดหนุนทั่วไปแบบแบ่งปันรายได้ซึ่งแสดงการเปรียบเทียบในรูปภาพ 8.10 โดยมีแผนโนนแสดงค่าใช้จ่ายทั้งหมดในบทบาทของรัฐบาลห้องถังที่ได้รับเงิน

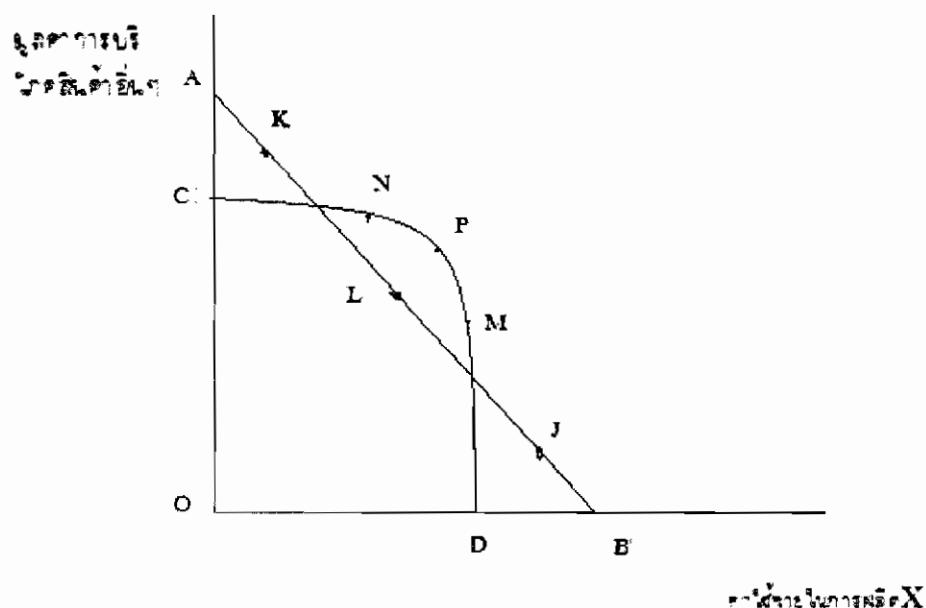
อุดหนุนและแกนตั้งแสดงมูลค่าของค่าใช้จ่ายในสินค้าเอกสารและบริการหรือการออมทรัพย์ของประชาชนในท้องถิ่นที่ได้รับเงินอุดหนุน คุลภาพเริ่มแรกอยู่ที่ J ซึ่งอยู่บนเส้นงบประมาณ AB เมื่อได้รับเงินอุดหนุนทั่วไปเหมาจ่ายมูลค่าเท่ากับ AC ทำให้เส้นงบประมาณเป็น AGD โดย GD จะงานกับ AB และคุลภาพอยู่ที่ L เส้นงบประมาณจะเป็น CGD ถ้าเงินอุดหนุนที่ได้รับมาใช้จ่ายเป็นเงินบำนาญหรือเงินช่วยเหลือคนชราที่ไม่ก่อให้เกิดผลผลิต (Transfer payment) และให้เงินที่หาได้ใช้สำหรับบริโภคสินค้าเอกสาร สมมุติให้ OA เป็นมูลค่าเงินอุดหนุนที่ให้เป็นสัดส่วนที่เท่ากับ BE/OE ของค่าใช้จ่ายในการผลิต X ที่ผู้รับเงินอุดหนุนจ่าย สมมุติว่าคุลภาพอยู่ที่จุด K ผู้ให้เงินอุดหนุนจะชอบเงินอุดหนุนเฉพาะสมบท เพราะว่าผลของเงินอุดหนุนแบบนี้จะทำให้เกิดการบริโภค X มากกว่า ในขณะที่ผู้รับเงินอุดหนุนจะชอบเงินอุดหนุนเหมาจ่ายทั่วไปมากกว่าเพราะจุด L อยู่บนเส้นความพึงพอใจที่สูงกว่าคือเส้น III (จุด K อยู่บนเส้นความพึงพอใจ II) การที่ประชาชนในท้องถิ่นที่ได้รับเงินอุดหนุนจากผู้ให้เงินอุดหนุนจากผู้ให้เงินอุดหนุน (รัฐบาลกลาง) และจ่ายภาษีให้รัฐบาลและสมมุติว่าประชาชนในท้องถิ่นจ่ายภาษีเท่ากับเงินอุดหนุนที่ได้รับ (รูปภาพ 8.10) ดังนั้นเงินอุดหนุนเหมาจ่ายทั่วไปจะไม่มีผล (ขณะที่เงินอุดหนุนเฉพาะสมบทจะให้ผลทดแทนกัน (Substitution effect) จากค่าใช้จ่ายส่วนบุคคลที่จ่ายให้ผู้รับเงินอุดหนุน) ดังนั้นเงินอุดหนุนทั่วไปเหมาจ่ายที่มีมูลค่าเท่ากับภาษีที่จ่ายจะเพิ่มค่าใช้จ่ายที่เป็นหน้าที่ของผู้รับเงินอุดหนุน ถ้ามูลค่าส่วนเกินของเงินอุดหนุนที่จ่ายเริ่มแรกอยู่ที่ J และสามารถจ่ายเงินอุดหนุนเฉพาะการผลิตสินค้าหรือบริการตามหน้าที่และไม่มีการใช้ไปในการจ่ายเงินบำนาญ

อย่างไรก็ตามเงินอุดหนุนทั่วไปจะไม่ทำให้การบริโภคที่มากหรือน้อยเกินไปในสินค้าหรือบริการที่ได้รับเงินอุดหนุนในการผลิต อาจกล่าวได้ว่าผลทางลงของเงิน อุดหนุน เมื่อค่าใช้จ่ายสูงหรือต่ำและจะมีผลทางบวกเมื่อเงินอุดหนุนมีค่าอยู่ระหว่างค่าทั้งสอง ในรูปภาพ 8.11 ก่อนรับเงินอุดหนุนเส้นงบประมาณคือ AB ถูกแทนที่โดยเส้น CD ผู้ที่มีค่าใช้จ่ายในสินค้า X เพิ่มจาก J เป็น M และผู้ที่มีค่าใช้จ่ายในการบริโภค X ต่ำจะเพิ่มการบริโภคจากจุด K เป็น N ในแต่ละกรณีการบริโภคจำนวนใหม่อาจอยู่บนเส้นความพึงพอใจที่อยู่สูงหรือต่ำกว่าเดิม ค่าใช้จ่ายที่อยู่ต่ำกว่าเดิมของผู้ที่มีค่าใช้จ่ายปานกลางจะเพิ่มจาก L เป็น P

รูปภาพ 8.10 เมื่อรัฐเพิ่มผลเงินอุดหนุนที่นำไปเมืองจากไปลดลงเงินอุดหนุนที่นำไป
จะเป็นแบบบันราไถ

รูปภาพ 8.11 ผลเงินอุดหนุนที่นำไปในการบริโภค

8.6 แบบจำลองใหม่

แบบจำลองดังเดิมได้อธิบายถึงผลของเงินอุดหนุนโดยใช้เส้นความพึงพอใจเท่ากันในทำงานของเดียวกันแบบจำลองใหม่ที่คล้ายกันสามารถสร้างโดยใช้เส้นความพึงพอใจของผู้โดยเดียงและผลลัพธ์จะให้ผลเหมือนกัน ซึ่งแบบจำลองอาจจะเน้นถึงอำนาจในการทำงานของผลลัพธ์ซึ่งกับความสำเร็จของข้อสมมุติที่คือว่าการเมืองและข้าราชการพหายานที่จะคงรูปแบบของการบริการของผู้รับเงินอุดหนุนในวิธีที่ให้สวัสดิการของชนชั้นสูงสุดหรือให้ความพึงพอใจของค่าเฉลี่ยของค่าเฉลี่ยผู้โดยเดียงสูงสุด

สิ่งที่แสดงให้แบบจำลองใหม่เด่นชัด (King, 1984, pp.102-113) คือผลลัพธ์ของเงินอุดหนุนทั่วไปเหมาจ่ายสามารถถูกทำงานโดยการพิจารณาจากการเคลื่อนข้ายเส้นงบประมาณนานกับเส้นงบประมาณเดิม(จากเส้นAB เป็นเส้นAGD ในรูปภาพ 8.10) ผลลัพธ์ในการเพิ่มขึ้นของค่าใช้จ่ายโดยหน้าที่ของผู้รับเงินอุดหนุน ถ้าสินค้านั้นเป็นสินค้าปกติและการเพิ่มขึ้นในเงินที่จ่ายไปในการบริโภคสินค้าตามวัตถุประสงค์ของแต่ละคน ซึ่งชี้ให้เห็นว่าเงินอุดหนุนจะนำไปสู่การลดลงในภาษีของผู้รับเงินอุดหนุน การเคลื่อนข้ายเส้นงบประมาณไปในแนวนานกับเส้นเดิม จะเกิดขึ้นถ้ารายได้ของประชาชนในท้องถิ่นที่ได้รับเงินอุดหนุนเพิ่มขึ้น ตัวอย่างเช่น ถ้าผู้ให้เงินอุดหนุน(โดยรัฐบาล)ลดภาษีผลของเงินอุดหนุนเหมาจ่ายจะมีมูลค่าเท่ากับการลดภาษีของผู้ให้เงินอุดหนุนอาจจะไม่สามารถซื้อได้ เพราะว่า นโยบายทั้งสองอย่างไรก็ตามจากการศึกษาเรื่องเงินอุดหนุนในประเทศสหรัฐอเมริกาของ Gramlich (1977) พบว่าเงินอุดหนุนเหมาจ่ายที่ได้รับจากรัฐบาลกลางจะกระตุ้นให้ผู้รับเงินอุดหนุนจ่ายเงินมากในระดับยาวนานกว่าการลดภาษีของรัฐบาลกลางและการศึกษาที่แสดงให้เห็นว่ารายได้สูทธิที่ประชาชนได้รับเพิ่มขึ้น \$ 100 (โดยการลดภาษี) จะเพิ่มค่าใช้จ่ายของรัฐบาลท้องถิ่นประมาณ 5-\$10 ขณะที่ \$ 100 ของเงินอุดหนุนเหมาจ่ายจะทำให้ค่าใช้จ่ายของรัฐบาลท้องถิ่นประมาณ \$40 - \$ 100 ซึ่งผลลัพธ์นี้รู้จักกันดีในนามของ Flypaper effect

จากข้อมูลต่างๆสรุปได้ว่า การให้เงินอุดหนุนของนักการเมืองและข้าราชการโดยการลดภาษีจะสัมเพลวในการที่จะทำให้สวัสดิการชุมชนสูงสุด Gramlich สรุปไว้ว่ามีความขัดแย้งกันในความสนใจของข้าราชการกับผู้โวตเสียง โดยมีแบบจำลองที่อธิบายผลของเงินอุดหนุนที่เกิดจากบประมาณมีมากกว่าการเพิ่มรายได้โดยการลดภาษี 4แบบจำลอง คือ

8.6.1 แบบจำลองของ Niskanen

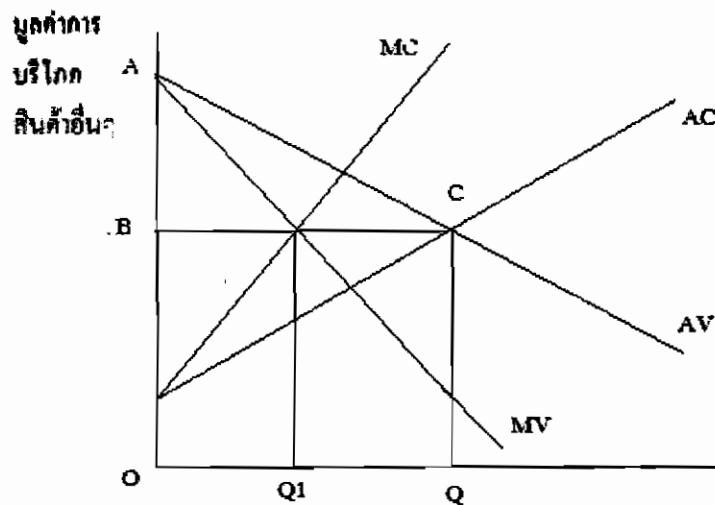
ความแตกต่างระหว่างความสนใจของข้าราชการกับผู้โวตเสียง คือ ผู้โวตเสียงจะชอบอะไรและจะได้อะไรเมื่อได้รับเงินอุดหนุนเพิ่มขึ้นในแบบจำลองพฤษิตกรรมของข้าราชการ ที่กล่าวโดย Niskanen (1968a) และถูกพัฒนาโดย Berton และ Wintrobe (1975)

Niskanen กล่าวว่าข้าราชการจะสนใจในสวัสดิการของตนเองมากกว่าสวัสดิการของผู้โวตเสียง โดยสวัสดิการข้าราชการแต่ละคนจะขึ้นกับตัวเปรียบต่างรวมทั้ง เงินเดือน เงินรางวัลเด็กๆน้อยๆต่างๆของทางราชการที่ให้ ซึ่งเสียง อำนาจการสนับสนุน พลเมืองทางราชการ ความสะดวกสบายในการเปลี่ยนแปลงและความง่ายในการบริหารราชการซึ่งทั้งหมดจะถูกเข้าใจว่าบทบาททางบวกของบประมาณทั้งหมดของราชการระหว่างที่ยังดำรงตำแหน่งอยู่นั้น ความพอใจสูงสุดของข้าราชการคือขนาดของบประมาณราชการที่ได้รับ

ข้าราชการถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ผูกขาดในการขายบริการให้แก่ข้าราชการการเมืองแบบจำลองนี้ถูกแสดงในรูปภาพ 8.12 และ 8.13 มีข้อมูลนัดว่าข้าราชการจะผลิตสินค้าหรือบริการ x แต่เพียงอย่างเดียวซึ่งปัจจัย(ต่อช่วงเวลา)จะถูกวัดโดยแคนนอน ข้าราชการการเมืองถูกสมมุติว่าทราบถึงความพึงพอใจของประชาชนและผลกระทบของความพอด้วยสุดท้าย(Marginal valuation)ของประชาชนต่อการให้บริการของข้าราชการ ที่แสดงในเส้น MV และผลกระทบของความพึงพอใจเฉลี่ยของประชาชนแสดงในรูปของเส้น AV ต้นทุนเฉลี่ยต่ำสุดที่เป็นไปได้ในแต่ละระดับของการผลิตซึ่งถูกแสดงโดยเส้น AC และเส้น MC จะแสดงต้นทุนหน่วยสุดท้าย ข้าราชการถือเอาประโยชน์ของการผูกขาดโดยการเสนอการให้บริการตามที่เสนอหรือไม่มีการให้บริการหมายความว่าสามารถเพิ่มบประมาณถึงจุดที่ผลได้ทั้งหมด(Total benefit) เท่ากับต้นทุนทั้งหมด(Total cost)ของข้าราชการการเมืองและ

ประชาชน เพราะว่าระดับความพึงพอใจของการให้บริการกับการไม่มีการบริการของ
ข้าราชการกับรายภูมิแตกต่างกัน

รูปภาพ 8.12 การผูกขาดในการขายบริการ

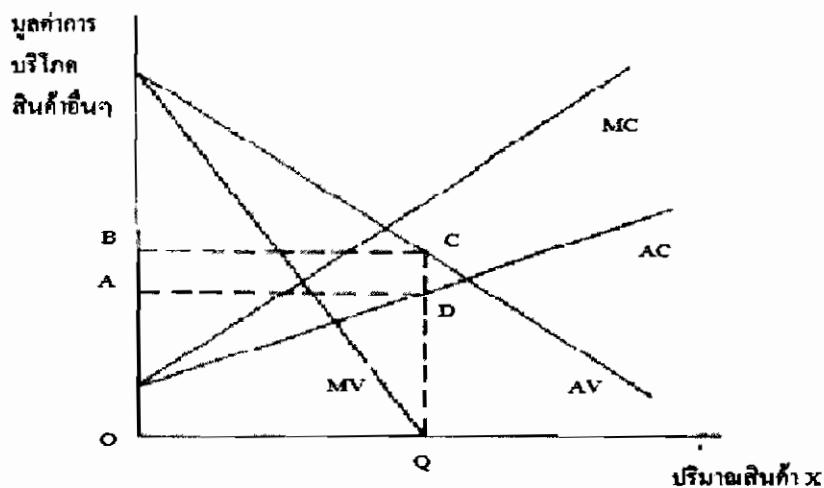
ปริมาณกิน้ำ x

ในรูปภาพ 8.12 (King, 1984. pp. 103) แสดงสมมุติฐานของ Niskanen ที่ว่า
งบประมาณจะมีความสัมพันธ์กับผลผลิต (Q_0) ณ ต้นทุนเฉลี่ย (OB) และที่จุดนี้ $AC=AV$
 เพราะว่าผลได้และต้นทุนเท่ากัน ข้าราชการจะไม่กำหนดให้การผลิตสินค้าและบริการต่ำกว่า
นี้ เพราะว่าผลได้รวมจะน้อยลงถ้าผลผลิตลดลงและจะไม่ผลิตมากกว่านี้ เพราะจะมีเท่าต้นทุน
 รวมจะสูงกว่าผลได้รวมและจากการสังเกตจะเห็นว่า ข้าราชการจะต้องการผลิตเท่ากับ OQ
 โดยมีต้นทุนเฉลี่ยต่ำสุดเท่าที่เป็นไปได้เท่ากับ OB และนั้น ก็อ X-efficient ทำให้เห็นว่า
 ต้นทุนรวม (Total cost) และผลได้รวม (Total benefit) เท่ากับ $OBCQ$ ผลได้รวมสามารถ
 แสดงได้โดยพื้นที่ $OADQ$ และผลิตที่ Q_0 จะมากกว่าระดับที่เหมาะสมของสังคม (ระดับ
 การผลิตที่เหมาะสมของสังคมอยู่ที่ $MC=MV$ โดยสมมุติว่าราคาสินค้าเท่ากับ MC)

จากรูปภาพ 8.13 (King, 1984. pp. 104) เป็นกรณีพิเศษสมมุติว่าผลผลิตถูกขาย
 จนถึง OQ ซึ่ง ณ จุดนี้ $MV = 0$ และ AV (Average valuation) มากกว่าต้นทุนเฉลี่ยต่ำสุดที่
 แสดงโดยเส้น AC แต่ไม่มีทางขยายการผลิตจนถึงจุดที่ $AV=AC$ โดยที่ผลได้รวมไม่เพิ่มขึ้น
 ดังนั้นรายได้รวมสามารถบังคับโดยนักการเมืองไม่ให้เพิ่ม ข้าราชการจะผลิตสินค้าหรือ

บริการในจำนวน OQ และได้รับผลได้มูลค่าเท่ากับพื้นที่ $OBCQ$ และขาขึ้นไปได้รับมูลค่าเท่ากันซึ่งจะเป็นงบประมาณของการผลิตเพื่อจะน้ำหนักการจะได้รับงบประมาณมากเกินไป (มากกว่าต้นทุนการผลิต) ซึ่งจะดูดซับไปโดย X-efficiency จนกระทั่งต้นทุนรวมเพิ่มขึ้นเท่ากับงบประมาณและในการมีน้ำหนักการผลิตขั้นคงมากกว่าระดับการผลิตที่เหมาะสมของสังคม

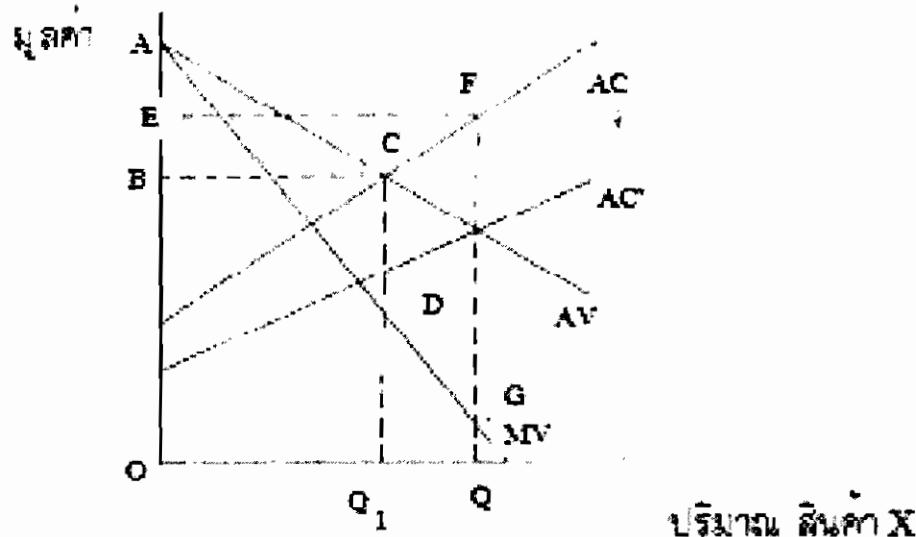
รูปภาพ 8.13 การผูกขาดในการขายบริการกรณีการผลิตที่ $MV = 0$

สมมุติว่าข้าราชการผลิตสินค้าและบริการ X สำหรับรัฐบาลท้องถิ่นและนำเงินอุดหนุนเฉพาะส่วนทบทวนแบบเปิด (Open matching specific grant) มาใช้สำหรับการผลิต X โดยให้เงินอุดหนุน 1 ใน 3 ของต้นทุนทำให้ต้นทุนเฉลี่ยลดลง (รูปภาพ 8.14 และ 8.15) เงินอุดหนุนทำให้เกิดเส้นต้นทุนเฉลี่ยใหม่ คือ AC' ซึ่งเท่ากับ 2 ใน 3 ของเส้น AC จากรูปภาพ 8.14 (King, 1984. pp. 105) ผลผลิตจะเพิ่มขึ้นจาก OQ_1 เป็น OQ และงบประมาณเพิ่มจาก $OBCQ$ เป็น $OEFQ$ ผลผลิตที่เพิ่มขึ้นจะให้ผลผลิตรวมเพิ่มขึ้นจาก $OADQ_1$ เป็น $OADQ_2$ (หรือเท่ากับ $OADQ_1 - OADQ_1 = OAGQ$) และข้าราชการสามารถดึงเงินจำนวนมากจากนักการเมืองและประชาชน ดังนั้นรายได้ภาษีเพิ่มขึ้นและทำให้งบประมาณเพิ่มขึ้นมากกว่าเงินอุดหนุนที่ให้ ($OAGQ_2 + \text{เงินอุดหนุน}$) สำหรับกรณีรูปภาพ 8.15 (King, 1984. pp. 106) จะตรงกันข้ามคือผลผลิตจะไม่เพิ่มขึ้นทั้งหมด เพราะว่าผลผลิตที่เพิ่มขึ้นจะไม่ก่อให้เกิดผลได้

พิเศษ ได้ฯ และจะไม่ก่อให้เกิดรายได้ภายเพิ่มขึ้น ข้าราชการยังคงมีผลได้เพิ่มขึ้นเป็น OBCQ จากนักการเมือง แต่จะรวมมูลค่าเงินอุดหนุนเข้าไปในงบประมาณด้วยและการคูคชับนี้จะ

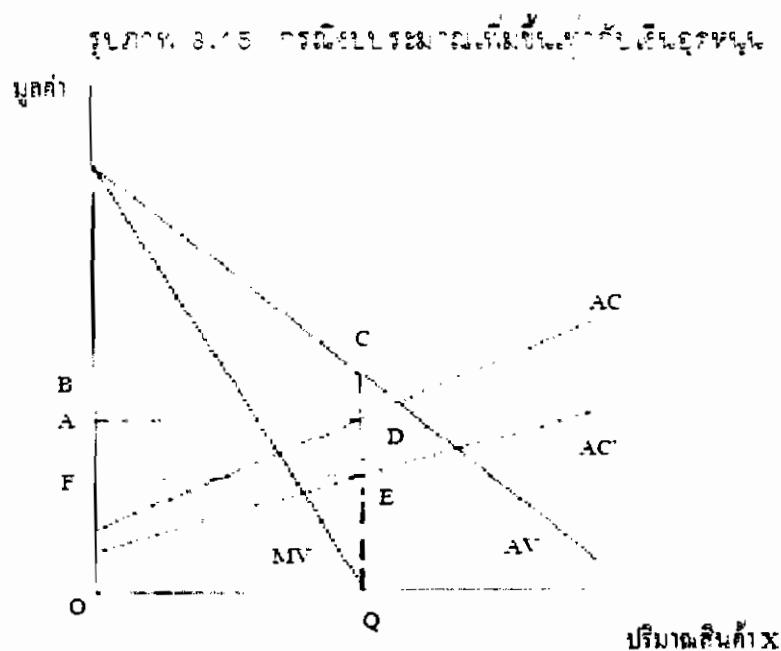
รูปภาพ 8.14 การณ์วีนอุดหนุนท่ากับดันทุนเฉลี่ย

เสริม X-efficiency (เงินอุดหนุนเท่ากับ ADEF และงบประมาณเท่ากับ OBCQ ผลรวมเท่ากับ ADEF+ OBCQ) ในกรณีงบประมาณจะเพิ่มเท่ากับจำนวนของเงินอุดหนุนที่ให้และผลผลิตคงที่ อาจกล่าวได้ว่าผลผลิตของข้าราชการและงบประมาณจะเป็นตัวชี้สำหรับมูลค่าของเงินอุดหนุนได้ฯที่ให้ ในกรณีรูปภาพ 8.14 มูลค่าเงินอุดหนุนเท่ากับต้นทุนเฉลี่ย ณ ระดับผลผลิตที่ OQ ($AV=AC'$) งบประมาณเท่ากับ OAGQ+ เงินอุดหนุนที่ให้

ในการรูปภาพ 8.15 งบประมาณจะเพิ่มเท่าเงินอุดหนุน ตามทฤษฎีของ Niskanen และคงให้เห็นว่าเงินอุดหนุนสามารถนำไปสู่การเพิ่มงบประมาณของผู้รับเงินอุดหนุนได้อย่างไรและอธิบาย Flypaper effect ซึ่งแสดงถึงการที่ประชาชนมีรายได้เพิ่มขึ้นสามารถเพิ่มงบประมาณได้ แต่จะเพิ่มในจำนวนที่น้อยกว่ารายได้ที่เพิ่มขึ้น ถ้า X เป็นสินค้าปกติ ผลผลิตและงบประมาณจะเพิ่มขึ้น แต่การเพิ่มของงบประมาณที่ต้องการจะไม่เท่าเงินอุดหนุน

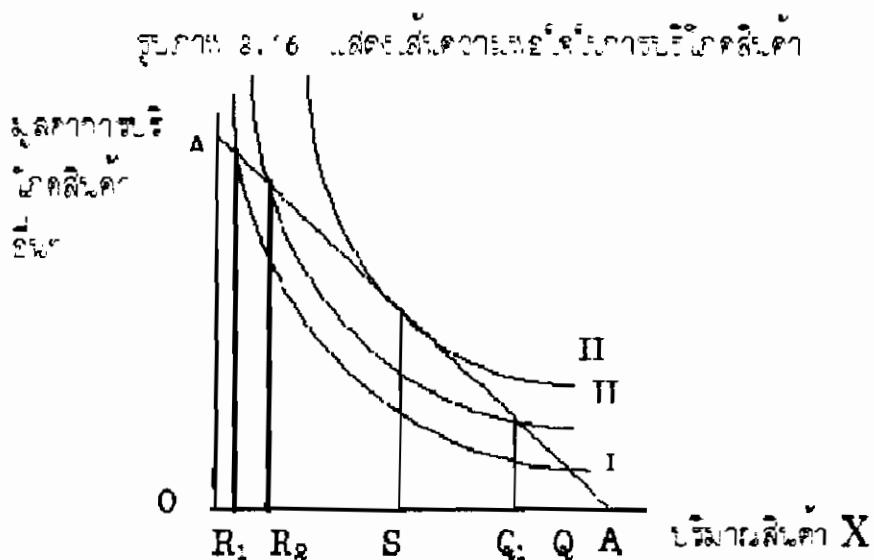
Peacock(1979) และ Niskanen ว่า ข้าราชการไม่จำเป็นต้องทำงานประมาณสูงสุดและ ข้าราชการการเมืองอาจไม่ทำงานแบบจำลองที่เสนอ โดยยกตัวอย่างในอังกฤษนักการเมือง แบ่งอำนาจให้ ข้าราชการประจำและ ข้าราชการที่สนใจในการทำงานกับการพักผ่อนมากกว่าที่ จะต้องการงานประมาณสูงสุด และยอมรับว่านักการเมืองอังกฤษบางส่วนสนใจในงาน ประมาณสูงสุด

8.6.2 แบบจำลองของ Romer และ Rosenthal

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการอธิบาย Flypaper effect ได้ถูกพัฒนาโดย Romer และ Rosenthal (1980) โดยสมมุติว่าผู้บริหารรัฐบาลห้องถินเป็นพวกที่ต้องการงานประมาณสูงสุด แม้ว่าไม่มีลักษณะพิเศษระหว่าง ข้าราชการ กับ นักการเมือง ในแบบจำลองนี้ ผู้บริหารถูกกำหนดให้กำหนดค่าใช้จ่ายปี ณ ที่ระดับการผลิตเท่าเดิมที่กำหนดจากภายนอกถ้าไม่มี ประชาชน คือว่าจะเดือดการผลิตระดับใหม่ระหว่างระดับการผลิตเดิม กับ ระดับใหม่ ระดับใหม่

จะถูกเสนอโดยผู้บริหารโดยสมมุติว่า รูปถึงความพึงพอใจของผู้โวตเสียง Romer และ Rosenthal เสนอแนะว่า ระดับการผลิตเดิมอาจเป็น 0 แต่สมมุติว่าทั้งระดับเดิมและใหม่มีค่าเป็นบวก

151

จากรูปภาพ 8.16 (King, 1984. pp. 108) สมมุติว่า รัฐบาลท้องถิ่นผลิตสินค้าหรือบริการเพียงอย่างเดียวคือ X ซึ่งปริมาณของ X วัดโดยแกนนอนและแกนตั้งจะแสดงมูลค่าของการบริโภคหรือการออมของเอกชน เส้นแผนความพึงพอใจ (Indifference map) จะเป็นค่ากึ่งกลางของผู้โวตเสียง สมมุติว่า มีความสำคัญและใช้ตัดสินในการโหวตเสียง เส้น AA' เป็นเส้นงบประมาณและสมมุติว่า มีการเก็บภาษีชนิดเดียวและจัดเก็บโดยรัฐบาลท้องถิ่น ถ้าระดับของงบประมาณเดิมเพียงพอที่จะผลิต X สมมุติว่า ปริมาณการผลิตเดิมเท่ากับ OR_1 ประชาชนจะเสนอความต้องการที่ระดับ OQ_1 (เพราะผลิต X ได้มากกว่าและงบประมาณเท่าเดิม สำหรับผู้โวตเสียงนี้ ความแตกต่างระหว่างระดับ OQ_1 และ OR_1) การอันนั้นจะทำให้ประชาชนติสิ่ง ซึ่งชี้ถึงปริมาณการผลิตและงบประมาณที่สามารถหาได้ ถ้าระดับการผลิต X เดิมอยู่ที่ OR_2 ประชาชนจะเสนอระดับการผลิตที่ OQ_2 ระดับการผลิตจะผ่านการอนุมัติโดยประชาชนติ ถ้า

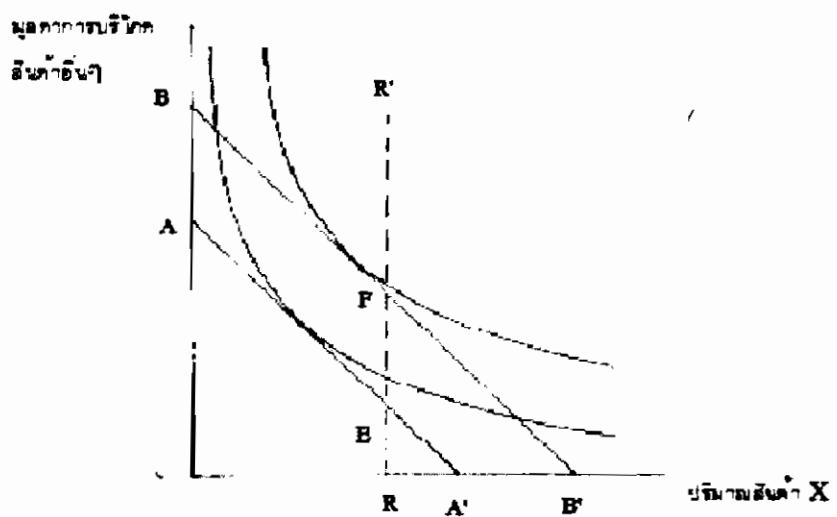
ระดับการผลิตเดิมคือ OS หรือมากกว่ารัฐบาลต้องขยายการผลิตโดยไม่ต้องใช้ประชาชนติด้วย
ระดับการผลิตใดๆที่มีค่าใช้จ่ายสูงกว่าจะถูกปฏิเสธ

จากรูปภาพ 8.17 และ 8.18 (King, 1984. pp. 109-110) แสดงผลการเพิ่มขึ้นในราย
ได้และมูลค่าที่เท่ากันของเงินอุดหนุนแบบเหมาจ่ายที่ความพึงพอใจของค่าก่อสร้างของผู้โวต
เสียงในระดับการผลิต X ในตัวกว่าระดับการผลิตเดิมโดยในแต่ละรูปภาพมีเส้นงบประมาณ
เริ่มแรกที่ AA' มีระดับการผลิตเดิมอยู่ที่ OR และระดับความพึงพอใจของค่าก่อสร้างของผู้
โวตเสียงอยู่ที่จะ E ซึ่งอยู่บนเส้น AA' ในรูปภาพ 8.17 การที่รายได้เพิ่มขึ้นทำให้เส้นงบ
ประมาณเคลื่อนย้ายเป็นเส้น BB' แต่ไม่สามารถเคลื่อนย้ายระดับการผลิตจาก RR' ได้ ผล
ผลิตยังคงเท่ากับ OR ดังนั้นรายได้เปลี่ยนไปในมิติต่อผลผลิตหรืองบประมาณ และค่าก่อ
สร้างของผู้โวตเสียงจะอยู่ที่จุด F ผลกระทบเป็นเช่นเดียวกับเงินอุดหนุน ยกเว้นกรณีที่ Romer
และ Rosenthal สมมุติว่าเงินอุดหนุนจะจ่ายพร้อมกับค่าใช้จ่ายเดิม ซึ่งผลทำให้การผลิตเพิ่ม
ขึ้นเท่ากับจำนวนเงินอุดหนุน คือ จาก OR เป็น OS (เปลี่ยนจากเส้น RR' เป็นเส้น SS') ใน
รูปภาพ 8.18 สมมุติว่าระดับการผลิตยังคงอยู่ที่ OS ถ้าได้รับเงินอุดหนุนเท่าเดิมแล้วการผลิตที่
จุดนี้มากกว่าจุดคุลภาวนั้นของค่าก่อสร้างของผู้โวตเสียงที่อยู่ทางซ้ายมือของเส้น RR' ดัง
นั้นไม่ต้องมีประชาชนติดต่อผลผลิตของ X จะเพิ่มขึ้นในจำนวนเท่ากับเงินอุดหนุนและค่าก่อ
สร้างของผู้โวตเสียงจะอยู่ที่จุด G จากรูปภาพ 8.17 และ 8.18 Romer และ Rosenthal Romer
แสดงให้เห็นว่า ถ้าระดับการผลิตเดิมน้อยกว่าค่าก่อสร้างของผู้โวตเสียงใหม่ จะไม่เกิด
Flypaper effect และการให้เงินอุดหนุนจำนวนมากเฉพาะแบบเปิดในจำนวนเท่ากับเงินอุดหนุน
แบบเหมาจ่ายจะทำให้เกิดการใช้จ่ายเพิ่มในการผลิต X เท่ากับเงินอุดหนุนที่ได้รับ

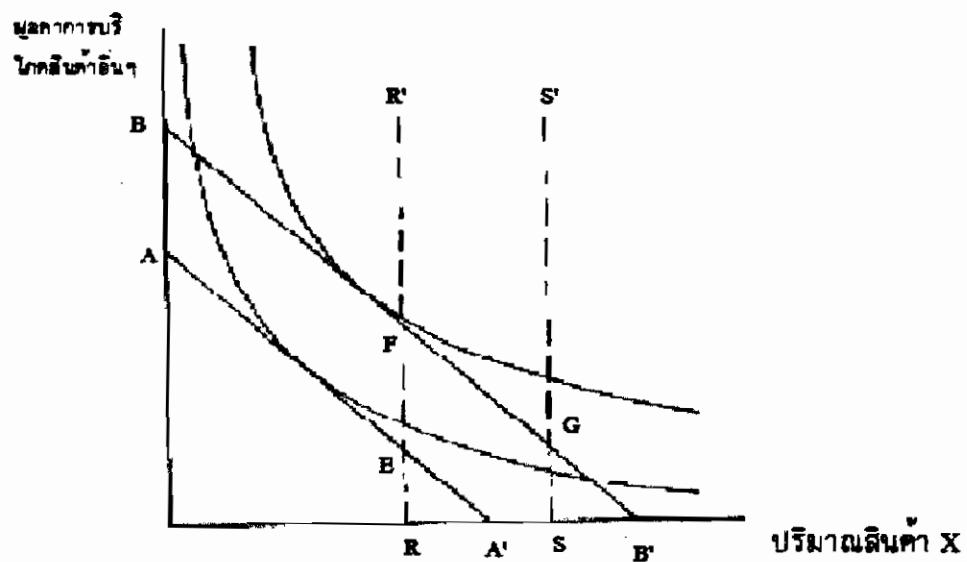
8.6.3 แบบจำลองของ Oates

ความพยายามที่จะอธิบาย Flypaper effect ในรูปของภาพลวงตาทางการคลังโดยผู้
โวตเสียง ในแบบจำลองของนี้ (Qates, 1979a, 1979b) เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลห้องถีนจะทำงาน
ประมาณให้สอดคล้องกับความพึงพอใจของผู้โวตเสียงค่าก่อสร้างแต่ผู้โวตเสียงได้รับข้อมูล
ไม่สมบูรณ์ ในขณะที่ได้รับเงินอุดหนุน ดังนั้นจึงเป็นการตอบแทนผู้โวตเสียงให้ยอมรับจำนวน
ผลผลิตระดับที่สูง แบบจำลองนี้แสดงในรูปภาพ 8.19 และ 8.20 (King, 1984. pp. 111-112)

รูปภาพ 8.17 ผลการเพิ่มเงินอุดหนุนเท่ากับการเพิ่มในรายได้

รูปภาพ 8.18 การณ์การผลิตสินค้า X เพิ่มมากกว่าที่คาดการ

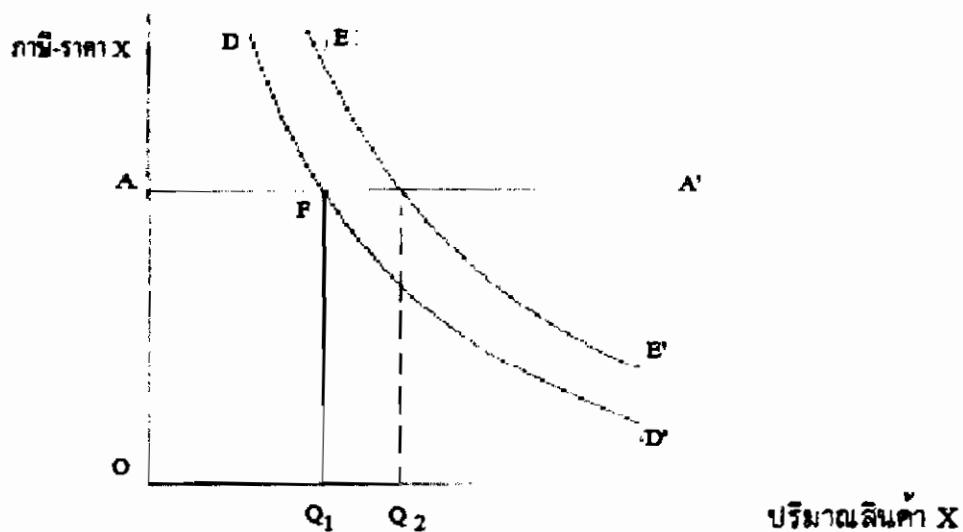

โดยสมมุติว่ารัฐบาลท้องถิ่นผลิตสินค้า X เพียงอย่างเดียว ซึ่งสินค้า X มีด้านทุนเฉลี่ยและด้านทุนเพิ่มหน่วยสุดท้ายคงที่ และสมมุติว่าค่าใช้จ่ายที่ผู้วิสดารเสียงค่ากี๊กกลางเป็นสัดส่วนกคงที่กับสินทุนและไม่มีเงินอุดหนุน เพราะราคาเฉลี่ยที่ผู้วิสดารเสียงจ่ายเท่ากับภาษีต่อหน่วย ของ X ซึ่งคงที่ และแสดงในรูปภาค 8.19 และ 8.20 โดยเส้น AA' เส้นอุปสงค์ของผู้วิสดารเสียงแสดงโดยเส้น DD' สมมุติว่ารัฐบาลเลือกการผลิต X เท่ากับ OQ₁ และเก็บภาษีเท่ากับ OAFQ

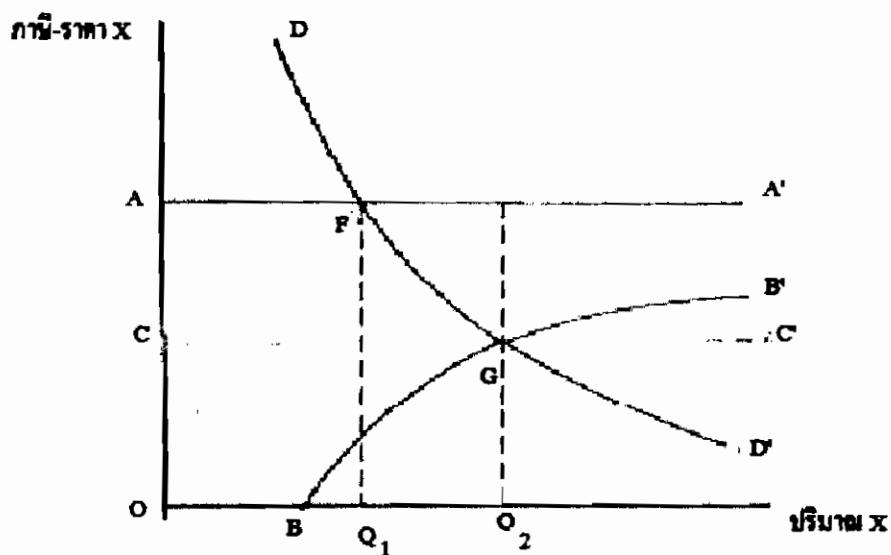
ภายใต้ข้อจำกัดของการเพิ่มขึ้นของรายได้โดยการให้เงินอุดหนุนหมายจ่ายและสมมุติว่าผู้วิสดารเสียงค่ากี๊กกลางขังคงเป็นคนเดิมและมีการเพิ่มในรายได้ของเข้าและเพิ่มขึ้นพร้อมกับรายได้ของประชาชนคนอื่นๆ ดังนั้นเส้นอุปทานจะเคลื่อนข้ามไปเป็น EE' ในรูปภาค 8.19 (กรณี X เป็นสินค้าปกติ) ปริมาณการผลิตจะเพิ่มจาก OQ₁ เป็น OQ₂ และการเพิ่มในงบประมาณจะเป็นสัดส่วนกับผลผลิตที่เพิ่มขึ้นในงบประมาณจะขึ้นกับความยืดหยุ่นของรายได้ต่ออุปสงค์ สำหรับงบประมาณที่เพิ่มขึ้นมากเท่ากับรายได้แม้ว่าผู้วิสดารเสียงจะมีความคิดที่จะจ่ายทั้งหมดในส่วนของรายได้ที่เพิ่มขึ้นในการบริโภคสินค้า X (หมายความว่าความยืดหยุ่นของรายได้ต่ออุปสงค์สินค้าอื่นๆ ไม่ค่าเท่ากับ 0)

การยอมรับเงินอุดหนุนแบบหมายจ่ายในจำนวนที่เท่ากับที่รัฐบาลโอนเงินไปให้การบริโภคของประชาชนจะอยู่บนเส้นอุปสงค์ EE' และผลิต X จำนวนเท่ากับ OQ₂ เมื่อว่าในความเป็นจริงรัฐบาลถูกมองว่าเสนอให้ผลิตสินค้า X ในราคากาญจน์ที่ต่ำกว่าราคากาญจน์ใหม่สำหรับแต่ละระดับการผลิตแสดงโดยเส้น BB' ในรูปภาค 8.20 ผู้วิสดารเสียงจะเลือกผลิตที่ OQ₃ และจ่ายภาษีเท่ากับ OCGQ₃ ผลกระทบปริมาณการผลิตและงบประมาณจะขึ้นกับความยืดหยุ่นของอุปสงค์ต่อราคานิ่มค่ามากกว่าศูนย์ ดังนั้นผลผลิตและงบประมาณจะเพิ่มขึ้น ถ้าค่าความยืดหยุ่นของอุปสงค์ต่อราคานิ่มค่ามากกว่าหนึ่ง ทำให้การจ่ายภาษีเพิ่มขึ้นและงบประมาณจะเพิ่มขึ้นมากกว่าเงินอุดหนุน อาจกล่าวได้ว่าถ้าเงินอุดหนุนเป็นอย่างที่กล่าวมาผู้วิสดารเสียงจะถูกหลงหลวงให้เชื่อว่าราคางานสินค้า X จะลดลงโดยสัมพันธ์กับราคางานสินค้าอื่นๆ และการทำตามข้อสมมุติที่ผิดที่สมมุติว่าเงินอุดหนุนสมดุลกับการลดราคางานสินค้า X มากกว่าสมดุลในการเพิ่มขึ้นของรายได้

รูปภาพ 8.19 การเคลื่อนย้ายเลี้นอุปสงค์เนื่องจากเงินอุดหนุนเพิ่มขึ้น

รูปภาพ 8.20 ผลกระทบปริมาณการผลิตเมื่อรัฐบาลให้เงินอุดหนุนแบบเพิ่มขึ้น
กรณีแบบจำลอง Oates

ดังนั้นผู้ไวต์เสียงจะสนองตอบเงินอุดหนุนในฐานะสภาพวงค�판ทางการคลัง เพราะว่า ผลกระทบการผลิตสินค้า X จะขึ้นกับรายได้และความต้องห้ามของอุปสงค์ต่อราคาและระดับรายจ่าย ในตอนแรกในการบริโภคสินค้า X ในส่วนแรกกล่าวได้ว่าเงินอุดหนุนจะให้ผลกระทบมากกว่าหรือน้อยกว่า อัตราคงที่ Oates ได้แสดงให้เห็นว่าข้อสมมุติที่เป็นไปได้เกี่ยวกับความต้องห้ามของอุปสงค์ต่อราคาก็กล่าว ผลกระทบเพิ่มขึ้น \$ 100 ของรายได้ทำให้ งบประมาณเพิ่มขึ้น \$ 10 ขณะที่เงินอุดหนุนอาจมูลค่าเท่ากันจะทำให้งบประมาณเพิ่มเท่ากับ \$ 40 ดังนั้นแบบจำลองนี้จะอธิบายเรื่อง Flypaper effect ได้ดี Oates ไม่ได้สนใจผลกระทบเงินอุดหนุนสมบทเฉพาะแบบเบ็ด เต้าคาดเดาผลว่าจะให้ผลผลิตสินค้า X ณ ที่ระดับที่ต่ำกว่า OA และเชื่อว่าผู้ไวต์เสียงจะเลือกสินค้า X ในปริมาณ OQ , เมื่อรับเงินอุดหนุนสมบท ซึ่งจำเป็นที่ผู้ให้เงินอุดหนุนจะต้องจ่าย ซึ่งผลที่ผู้รับเงินอุดหนุนได้แก่ ผู้ไวต์เสียงคือ เส้น CC' ในรูปภาพ 8.20 ผู้ไวต์เสียงค่ากีงกลางจะจ่ายภาษีเท่ากับ OCGQ, เมื่อ่อนกับกรณีเงินอุดหนุนเหมาจ่ายและจำนวนเงินอุดหนุนเท่ากันจะจ่ายเท่ากับต้นทุนเท่ากับผลกระทบที่ระดับ OQ , ดังนั้นเป็นการพิสูจน์ว่าผลของเงินอุดหนุนแบบเหมาจ่ายท่าและเงินอุดหนุนสมบทที่มี มูลค่าเท่ากันจะมีผลเท่ากัน

8.6.4 แบบจำลองของ Break

Break(1980) ได้พิพากษาริบบิน Flypaper effect โดยอธิบายให้เห็นว่าผู้ไวต์เสียงใน ท้องถิ่นและผู้เสียภาษีเป็นไวต์เสียงและจ่ายภาษีเหมือนกัน สำหรับรัฐบาลกลางซึ่งมีอำนาจในการกระจายเงินอุดหนุน ผู้ไวต์เสียงอาจต้องการค่าใช้จ่ายเป็นของรัฐบาลท้องถิ่นแต่กลัวผล ผลกระทบจากการขึ้นภาษี

8.7 สรุป

เงินอุดหนุนแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ ได้แก่ เงินอุดหนุนเฉพาะและเงินอุดหนุน ทั่วไป

เงินอุดหนุนเฉพาะ ผู้ให้เงินอุดหนุนจะมุ่งหวังว่าผู้รับเงินอุดหนุนจะใช้จ่ายในการผลิตสินค้าหรือบริการเฉพาะและเงินอุดหนุนแบบทั่วไป ผู้ให้เงินอุดหนุนต้องการให้ผู้รับเงินอุดหนุนจ่ายเงินไปในกิจกรรมตามที่ต้องการ โดยทั่วไปการกระตุ้นการบริโภคสินค้านากที่สุดของเงินอุดหนุนแบบต่างๆจะแตกต่างกันตามชนิดของเงินอุดหนุน อย่างไรก็ตามผู้รับเงินอุดหนุนชอบเงินอุดหนุนแบบเหมาจ่ายทั่วไป การกระตุ้นโดยเงินอุดหนุนเหมือนเป็นส่วนสุดท้ายที่ขาดเชื่ยว่าผู้ให้เงินอุดหนุนจะขึ้นภาษีเพื่อนำเงินไปเป็นเงินอุดหนุน สำหรับการลดลงในรายได้ที่สามารถจับจ่ายใช้สอยได้ (Disposable incomes) ของประชาชนที่ได้รับเงินอุดหนุนทำให้ประชาชนอาจจะสนองตอบโดยแสวงหาภาษีท้องถิ่นที่ต่ำและระดับค่าใช้จ่ายที่ต่ำ การขาดเชยจะเก็บข้อมูลของบ้านกจะเงินอุดหนุนเหมาจ่าย สำหรับที่นี่ในเบื้องต้นหมายถึงระบบเงินอุดหนุนเหมาจ่ายจะมีผลน้อยมากในค่าใช้จ่ายของท้องถิ่น

แบบจำลองใหม่อธิบายผลผลกระทบของเงินอุดหนุนว่าอาจลดอุปสงค์สินค้าสาธารณะตัวประชาชนมากจนมากท้องถิ่นและจะได้รับผลกระทบจากภาษีของรัฐบาลท้องถิ่น